

ANUL XXXIX

IANUARIE-FEBRUARIE

1064

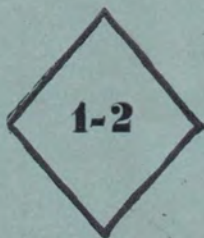
10 VIII 1961

1064

CURIERUL ADVENTIST

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST
DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R. P. R.

Nr.

1961

ÎN ACEST NUMĂR

- Gânduri la început de an* . . . . . C. Adv.
- Despre planete* . . . . . * * * * *
- Isus și Rugăciunea* . . . . . M. Manea
- Despre Cuvîntarea de pe Munte* . . . I. Dănețiu
- Puterea divină în prima Biserică Creștină* C. Petcu
- O slujbă duhovnicească* . . . . . St. Ștefănescu
- Din istoria descoperirilor geografice* . Dumitru Popa
- Psalmul 133* . . . . . * * * * *
- Legea și Harul în N. și V. Testament* . N. Dumitrescu
- Altoirea lămiiului și trandafirului* . . I. Dănețiu
- Biografia Apostolilor — Simon Petru* . Mihail Popa
- A fost Petru primul pontif?* . . . . . * * * * *
- Despre politețe* . . . . . Pavel Crișan
- Din înțelepciunea popoarelor* . . . . . * * * * *
- Știați că?* . . . . . * * * * *
- Necrolog* . . . . . Comitetul
Conf. Muntenia
- Psalmul 138* . . . . . * * * * *

Sfârșit... și început de deceniu!

Bilanțuri și proiecte. Rezultate și perspective. Pagini de acum încheiate ale istoriei, și obligativitatea ce stă înaintea tuturor în fața filelor albe ale istoriei ce se va scrie. Atît în mare, cît și în mica lume a fiecărui dintre noi, gîndurile frămîntă atît deceniul trecut, cît și necunoscutele celui ce începe.

Începînd cu primele decenii ale secolului nostru și culminînd cu ultimele, secolul XX s-a dovedit a fi secolul care a revoluționat tot ceea ce veacurile trecute și-ar fi putut imagina. Salturi calitative și cantitative gigantice, au declanșat uriașe energii latente și au imprimat omenirii și istoriei ei un nou ritm, o nouă orientare, o nouă istorie.

Generațiile secolului nostru, au rupt zăbranicul întinericului și ignoranței. Au rupt cătușele împilării și au pornit cu putere la cuceririle cele mai mari și mai îndrăznețe. Au croit soarelui drum spre inimi și de atunci, din ce în ce mai mult, razele lui cuprind mai mult și tot mai mult din meridianele globului nostru.

Deceniile din urmă au adus omul pe linia infinitului. Min-tea,... a pătruns atomul — acest mic și minunat univers — și l-a dezagregat. O forță ce face să încremenești a fost făcută să răspundă prezent la apelul făcut de om.

Un deceniu a trecut!

Scritorul Sovietic, V. Kori-nov, scria că „deceniul 1950—1960 poate fi pe drept cuvînt considerat un deceniu de cotitură”. „Toți anii acestui deceniu au fost ani de eforturi desperate din partea unora de a întoarce înapoi dezvoltarea istorică a societății omenești, căreia zdrobirea fascismului în războiul trecut și construirea sistemului socialist i-au deschis impresionante perspective de progres social. În vederea acestui lucru n-au fost precupețite nici forțele și nici mijloacele necesare.

Dar, făcînd bilanțul acestor ani vedem că pe arena mondială se manifestă tot mai mult, precumpănirea forțelor păcii

GÎNDURI LA ÎNCEPUT DE AN

asupra forțelor războiului și înrobirii.

Un nou deceniu ne stă în față!

În prezent în fața omenirii, a cărei principală grijă este de a îndepărta pe veci primejdia unui nou război nuclear, stau sarcini concrete, un program de acțiune pe deplin concret pentru acest an:

— de a face să progreseze cauza dezarmării generale și totale;

— de a termina o dată și pentru totdeauna cu colonialismul.

— de a-i convinge și chiar sili pe adepții războiului, să păsească pe drumul coexistenței pașnice și să renunțe la amenințări, agresiune, război.

Sînt sarcini mari și mărețe.

ATOMUL ÎN SLUJBA VIEȚII!

Restrîngînd sfera de cercetare a noastră, putem constata că deceniul care a trecut a constituit și pentru Biserica noastră, un deceniu bogat în experiențe spirituale.

Recunoaștem că Cel Atotputernic a condus în chip minunat atît destinele lumii noastre cît și Biserica din care facem parte. Dumnezeu a condus pe credincioșii Săi, pas cu pas.

De aceea, văzînd purtarea Sa de grijă față de noi și prețuînd bogatele Sale binecuvîntări de ordin spiritual și material acordate nouă în cursul acestor zece ani trecuți, se cade să aducem prin osînd mulțumirii și adorării noastre „pentru bunătatea Sa care ține în veci”.

Mila Sa duioasă față de noi oamenii, a fost simțită și în faptul că eforturile pentru menținerea păcii în lume au dat rezultate, și bărbați și femei din lumea întreagă stau și mai hotărîți să sprijine această măreață cauză.

Un an nou, un nou deceniu! Gînduri noi, dorinți noi trebuie să ne anime, spre a putea fi de folos vieții celei noi, cu planurile ei mărețe și perspectivele ei frumoase. O viață mai bună, mai frumoasă și mai îmbelșugată este țelul suprem al eforturilor comune. Un asemenea țel nu se poate atinge decît prin muncă. Să ne alăturăm cu toții acestei munci creatoare și cu perseverență să pășim în noul deceniu pentru a înfăptui realizări mărețe. În fața noastră stau perspective mărețe; tehnica și știința fac salturi uimitoare; omul a trecut cu ajutorul marilor descoperiri ale epocii noastre la planul cercetării și cuceririi

cosmosului. Cu adevărat trăim în veacul minunilor!

Pentru viața noastră spirituală, să căutăm cu seriozitate „întărirea omului nostru dinlăuntru”, urmărind cu toții „pacea și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu”. Podoaba sufletului nostru să fie umilința biblică, răbdarea sfinților, credința patriarhilor, iubirea și lepădarea de sine a Domnului Hristos, privegherea și spiritul de sacrificiu a acelor ce vor să fie demni de numele Său. Având un discernământ clar al lucrurilor spirituale, să lepădăm

păcatul „care așa de lesne ne înfășoară”, și să ne formăm un caracter nepătat.

Fie ca principiul de viață care să stăpânească purtarea, să fie „Hristos, Dreptatea noastră”, care să transforme caracterul, și să aducă întreaga noastră viață spirituală la o completă supunere a inimii sub controlul principiilor cerești.

Fie ca mintea omului secolului nostru, care a pătruns în taina atomului, să pătrundă în semnătatea profund umanitară a dorinței Mântuitorului. „Cît atîrnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii”. „Vă las pacea

Mea, vă dau pacea Mea, să nu vi se tulbure inima și nici să se înspăimînte”.

Să privim cu încredere deceniul ce a început cu anul 1961. Noul an să fie primul în seria de ani ai noului deceniu, în care lumina să triumfe asupra întunericului, cînd rațiunea să stăpânească asupra barbariei, cînd succesele păcii și progresului să fie asemenea unei reacții în lanț, care să cuprindă în acțiunea lor din ce în ce mai multe din meridia-nele bătrinei noastre terre.

C. ADV.

DESPRE PLANETE

PLANETA MERCUR se află la numai 58.000.000 km de Soare și este de 14 ori mai mică decît Pămîntul. Temperatura planetei Mercur, nu este prea propice unor excursii de plăcere, fiind plus 400 de grade pe partea luminată de Soare și -200 de grade pe partea opusă. Mercur se rotește în jurul Soarelui în 88 de zile.

PLANETA JUPITER se găsește la 778.000.000 km distanță de Soare și este cea mai mare dintre planetele sistemului solar (de 1.345 de ori mai mare decît Pămîntul).

Temperatura pe Jupiter: -140 de grade; planeta se rotește în jurul Soarelui în 11,8 ani și are 12 sateliți.

PLANETA SATURN este la 1 miliard 246.000.000 km de Soare și e de 745 de ori mai mare decît Pămîntul. Temperatura pe Saturn: -150 de grade; se rotește în 29,5 ani în jurul Soarelui și are 9 sateliți și inele.

PLANETA URANUS se găsește la 2.862.000 km de Soare și e de 69 de ori mai mare decît Pămîntul. Temperatura: -180 grade. Se rotește în jurul Soarelui în 84 ani și are 5 sateliți.

PLANETA NEPTUN este la 4 miliarde 426.000.000 km. de Soare, și este de 58 de ori mai mare decît pămîntul. Temperatura: -210 grade. Se rotește în jurul Soarelui în 164,5 ani și are 2 sateliți.

PLANETA PLUTON se află la 5.929.000.000 km distanță de Soare și-i mai mică decît Pămîntul. Temperatura probabilă: -220 de grade.

Se rotește în jurul Soarelui în 249,6 ani și n-are nici un satelit.

Distanța Pămînt—Marte, 57.000.000 km (cînd Pămîntul și Marte se găsesc pe aceeași parte, în raport cu Soarele).

Diametrul: 6.850 km. Suprafața: 29/100 din cea a Pămîntului.

Volumul: de 6 ori mai mic decît al Pămîntului. Greutatea: 1/3 din cea a Pămîntului. Temperatura medie: -37 de grade, dar există și zone de numai -30 de grade.

SPRE VENUS

Pe această planetă temperatura este de circa 100 grade C. Savanții consideră că sînt zone unde e și mai cald.

Distanța Pămînt—Venus: 39 milioane km. Diametrul: 999/1.000 din cel al Pămîntului. Suprafața: a-

proape egală cu a planetei noastre. Volumul: 9/10 din cel al Pămîntului. Greutatea: 88/100 din cea a Pămîntului.

Zburînd pe un avion cu reacție, cu viteza de 2.000 km pe oră, ar fi nevoie de 250 de ani pentru a ajunge la cea mai îndepărtată planetă a sistemului nostru solar, Pluton, și de 430 de ani pentru a ocoli satelitul stelei duble Epsilon, a cărei circumferință este de 3.840.000 km.

DESTINAȚIA... LUNA

Distanța medie Lună—Pămînt: 384.500 km. Distanța minimă: 356.700 km. Diametrul Lunii: 3.480 km. Suprafața: 37.800.000 km.p. Volumul: 1/50 din volumul Pămîntului. Greutatea: 1/6 din cea a Pămîntului. Densitatea: 3/5 din cea a Pămîntului.

Cele mai înalte piscuri: Leibitz și Doerfel, doar 708 m.

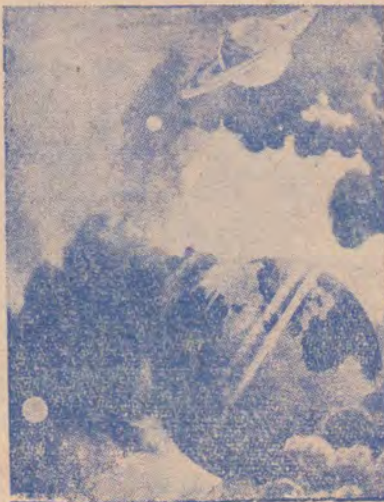
Cea mai întinsă cîmpie: Clavius: -228 km.p.

Cel mai mare crater: Grimaldi — diametru: 240 km.

La suprafața Lunii nu există atmosferă.

Distanța dintre Pămînt și Soare — 149.500.000 km — poate fi parcursă de un om mergînd pe jos zi și noapte în 3.400 de ani, de un tren foarte rapid în 200 de ani, de un avion cu reacție cu viteza de 2.000 km/oră în circa 17 ani, iar o rachetă care ar sbură tot timpul cu viteza de 11,2 km pe secundă în 150 de zile.

O persoană care pe Pămînt cîntărește 70 kg. în Soare va avea 1.890 kg. Căldura Soarelui impune un costum special de protecție,

ISUS

ȘI RUGĂCIUNEA

de MIHAIL MANEA

Într-o zi, Isus se ruga într-un loc anumit. Când a isprăvit rugăciunea, unul din ucenici I-a zis: 'Doamne, învață-ne să ne rugăm și noi'. Și noi, ca și ucenicii de pe vremuri avem nevoie să învățăm din Sf. Scripturi, să știm ce este rugăciunea, pentru ce să ne rugăm, când să ne rugăm, unde să ne rugăm, condițiile ascultării rugăciunii, și cui să ne adresăm când ne rugăm. Și aici, ca și în alte practici creștine, Domnul Isus Hristos este modelul nostru. Cercetînd viața și activitatea Sa mesianică, aflăm că El a săvîrșit lucrări mari, care se datoresc în mare parte obișnuinței Sale de a se ruga. El vorbea cu Dumnezeu, cu Tatăl Său. Dar Dumnezeu, vorbește și El la rîndu-I credincioșilor, prin multe căi și mijloace.

Dumnezeu vorbește credincioșilor și prin cuvîntul Sf. Scripturi, prin providența Sa divină și prin continua influență a Duhului Sfînt. Apostolul Pavel redă această idee prin următoarele cuvinte: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri, prin prooroci, în multe rînduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfîrșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul“. Ebr. 1, 1, 2. Cu privire la Duhul Sfînt se spune următoarele: „Cînd va veni Mîngîietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare“. Ioan 16, 13. Isus Hristos, Cuvîntul întrupat spunea ucenicilor Săi: „V-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu“. Ioan 15, 15.

Însă, nu este suficient că Dumnezeu comunică cu noi prin lucrările creațiunii, prin Domnul Isus și Duhul Sfînt și prin Cuvîntul scris, și noi credincioșii sîntem datori să comunicăm cu Dumnezeu și să-I deschidem inimile noastre ca unui tată. Ca să putem păstra credința și să putem duce o viață morală, curată și sfîntă, trebuie să stăm în strînsă legătură cu Dumnezeu Tatăl și Creatorul nostru. Dacă dorim să comunicăm cu Dumnezeu trebuie să ne adresăm Lui personal și să vorbim cu El cu privire la viața și nevoile noastre de toate zilele.

„În rugăciune, noi deschidem inima noastră lui Dumnezeu ca unui prieten. Aceasta nu pentru că ar fi de trebuință să facem cunoscut lui Dumnezeu lipsurile noastre, ci pentru ca noi să ajungem în stare a-L putea primi în inima noastră. Rugăciunea nu-L coboară pe Dumnezeu jos la noi, ci ne înalță pe noi sus la El“.

Binefacerile rugăciunii sînt multiple și fiecare creștin care duce o viață de rugăciune ar putea spune aceasta din ex-

periențele sale personale. Rugăciunea, dacă îndeplinim toate condițiile ei, constituie înviorea sufletului, biruiește înclinațiunile noastre firești, înobilează și sfîntește gîndurile noastre. Rugăciunea are darul să risipească indoielile; ea întărește virtuțile creștine, ușurează durerile, trezește conștiințele adormite, aduce pace și liniște sufletului, ușurare pentru cei copleșiți de imțul vinovăției lor din cauza păcatului. Vameșul care nu îndrăznește nici ochii să și-i ridice spre cer, se ruga stăruitor: „Doamne, ai milă de mine păcătosul“. Luca 18, 12. David, împovărat cu muștrările conștiinței sale trezite, se ruga la Dumnezeu pentru iertare: „Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele. Spală-mă cu desăvîrșire de nelegiuirea mea și curățește-mă de păcatul meu! Căci îmi cunosc bine fărădelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea“. Ps. 51, 1—3.

Ea este mijlocul prin care noi deschidem inima noastră lui Dumnezeu, ca celui mai bun și mai de încredere prieten al nostru. Ea este legătura neîntreruptă a sufletului cu Dumnezeu și tot prin ea cerem noi putere pentru a birui firea noastră nerenăscută și pentru a putea duce o viață curată și sfîntă în timpul vremelniceii noastre.

A duce o viață de rugăciune nu însemnează a abdica de la datoriile și cerințele vieții și nici a te retrage din societate. Porunca divină zice: „Șase zile să lucrezi și să-ți faci toate lucrările tale, iar în ziua șaptea să te odihnești“.

Isus Hristos, Învățătorul „venit de la Dumnezeu“, așa cum L-a recunoscut Nicodem, a dus o viață de rugăciune și ne-a lăsat cel mai bun exemplu în această privință. Cînd era aici pe pămînt, El a învățat pe ucenicii Săi cum să se roage. Cu ocazia botezului Său în apele Iordanului, Isus S-a rugat și cerul s-a deschis. Duhul Sfînt s-a coborît peste El și din cer s-a auzit un glas care zicea: „Tu ești Fiul Meu, prea iubit“.

în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea". Luca 3, 21.

În fața lui Isus se deschidea o eră nouă și însemnată. De acum înainte trebuia să înceapă pe față lupta cu puterile întunericului. Făcându-Se una cu noi, El trebuia să poarte păcatele noastre. Cel fără de păcat, trebuia să sufere ocară și să ia asupra Sa toate suferințele și durerile noastre. Sufletul Său se revărsa în rugăciune stăruitoare, căci El Își da seama cât de împietrită este inima păcătoșilor și cât de greu le va fi lor să primească darul mântuirii. Prin rugăciune El a cerut putere de la Tatăl Său, ca să poată sfărâma lanțurile prin care Satana ținea în robie pe păcătos.

În pustiu, unde a postit și S-a rugat, Isus a fost confruntat cu ispite teribile.

În timpul activității Sale mesianice, întreprinsă pentru binele nostru, Isus S-a rugat mult și a săvârșit lucruri uimitoare. Așa se face că mulți erau uimiți de învățăturile și de minunile ce le-a făcut. Din mulțimea care lua parte la învățăturile Lui se auzeau glasuri, care ziceau: „Acesta învață ca unul care are putere“. Cu ocazia liniștirii furtunii pe Marea Galileii, chiar și ucenicii Săi au fost apucați de o mare frică, și priveau unii către alții: „Cine este acesta de Îl ascultă chiar și vântul și marea?“ Raportul Sf. Scripturi ne spune că deseori, în fața lucrărilor mari săvârșite de Isus, mulți din popor rămâneau uimiți și slăveau pe Dumnezeu; plini de frică ei ziceau: „Azi am văzut lucruri nemaipomenite“. „Cu adevărat acesta este Fiul lui Dumnezeu“. Luca 5, 26; Mat. 14, 33. Petru I-a zis direct: „Tu ești Hristosul Fiul Dumnezeului celui viu“. Mat. 16, 16.

După o activitate intensă din timpul zilei, Isus se retrăgea pentru a-și improspăta forțele Sale, prin rugăciune: „Ziua învața pe norod în templu, iar noaptea se ducea de o petrecea în muntele care se cheamă, Muntele Măslinilor“. Luca 21, 37. Din izvorul nesecat al rugăciunii Isus primea putere de

la Dumnezeu pentru înalta și Sfânta Sa misiune. Astfel erau învățăturile și îndrumările Sale încât toți simțeau completa Sa identificare cu păsurile și cu fericirea lor. „Sfaturile Sale erau atât de directe, ilustrațiile Sale atât de potrivite, cuvintele Sale atât de simpatice și plăcute, încât ascultătorii Săi rămâneau încințați. Simplitatea și seriozitatea cu care se adresa celor în nevoie, făcea ca fiecare din cuvintele Sale să fie primite cu sfințenie.

În partea de la urmă a vieții Sale pămîntești, când ispitele și încercările prin care a trecut, au fost mai mari ca oricînd, și cînd se cerea ca El să-și dea și viața ca preț de răscumpărare, Isus S-a rugat mai mult și mai stăruitor ca altădată. Pavel zice: „El este acela, care în zilele vieții Sale pămîntești, aducînd rugăciuni și cereri, cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte“. Ebr. 5, 7.

Deosebit de însemnată a fost lupta Domnului Isus din grădina Ghetsemani. De biruința obținută de El aci avea să depindă mîntuirea noastră. Chiar de la intrarea Sa în grădină, Isus a spus ucenicilor Săi: „Stați aici pînă Mă voi ruga“. Atît de grea urma să fie povara păcatelor omenirii puse asupra Lui, încît se părea că-L doboară la pămînt. Atît de înversunată și cruntă avea să fie ispita și încercarea Sa încît Isus „a început să se însălmînte și să se mîhnească foarte tare“. El a zis celor trei ucenici care erau cu El: „Sufletul Meu este cuprîns de o întristare de moarte, rămîneți aici și vegheați“ în rugăciune. Toate ispitele și încercările cu care Isus a fost confruntat pînă aici, au fost biruite una după alta, fără ca cel rău să-L poată birui. Dar de data aceasta El se putea asemăna cu o trestie bătută de vînt și îndoită de furtuna îngrozitoare care se abătuse cu toată furia asupra Lui. Va rezista Fiul lui Dumnezeu în aceste momente de grea încercare pentru El? Venise ceasul puterilor întunericului! Venise ora hotărîtoare pentru El și pentru neamul omenesc!

De data aceasta glasul Său se auzea în noaptea liniștită, și cuvintele Sale de implorare după ajutor de sus, au ajuns pînă la urechile ucenicilor somnoroși: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de la Mine paharul acesta, fără ca să-l beau, facă-se voia Ta“. Isus îndrumase pe ucenici să vegheze și să se roage, dar venind la ei îi află dormind. „Vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită“, îi îmbărbătă El din nou. Natura sa omenească simțea nevoia după tovarășie, după cuvinte de îmbărbătare din partea ucenicilor Săi pentru a putea împrăști întunericul care aproape Îl copleșise. Dar ei, deși s-au trezit din somnul lor, nu putea să înțeleagă deplin groaza sufletului Său care în acele momente se oglindeau pe fața Lui. Dacă ucenicii ar fi vegheat și s-ar fi rugat și ei în acele momente de ispită și încercare, ar fi fost scutiți de înfrîngerea ce le-au suferit după aceea.

Lăsînd pe ucenicii Săi, se îndepărtă din nou și se îndreptă spre locul Său de rugăciune, și aici căzu cu fața la pămînt. „Natura omenească a Fiului lui Dumnezeu tremura în ora aceea grozavă de întuneric. De pe buzele sale palide se auziră din nou cuvintele tremurînde: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de la Mine paharul acesta, fără ca să-L beau, facă-se voia Ta“.

De trei ori a fost rostită rugăciunea scurtă și plină de însemnătate. De trei ori natura Sa omenească părea că se dă înapoi de la sacrificiul cel din urmă. Isus Hristos însă Și-a dat seama că dacă călcătorii Legii lui Dumnezeu vor fi părăsiți de El, ei trebuie să moară fără nădejde de mîntuire. El a înțeles puterea păcatului și din iubire pentru neamul omenesc S-a hotărît să bea paharul suferințelor pînă la ultimile sale drojdii și să mîntuiască pe om. În situația în care se afla acum, avea nevoie de un cuvînt de de îmbărbătare din partea uce-

Continuare în pag. 7-a

DESPRE CUVÎNTAREA DE PE MUNTE

de IOAN I. DĂNEȚIU

Între multele și prețioasele învățături ale Domnului Hristos, evangheliile ne raportează unele mai pe larg, iar altele mai în rezumat. Astfel avem raportul Sf. Scripturi despre cuvîntarea de pe munte a Domnului Isus, căreia i se mai spune și predica de pe muntele Feriștilor.

Comentatori diferiți s-au ocupat de această deosebită cuvîntare a Mintuitorului, căutînd să descopere în ea, ceea ce a urmărit Domnul Isus prin această cuvîntare, care se deosebea cu totul atît prin cuvinte cît și prin spiritul ei, de cuvîntările obișnuite ale cărturarilor, marilor preoți și fariseilor de pe atunci. Despre cuvîntarea sau predica de pe munte se spune — și lucrul acesta pe drept cuvînt — că a fost una din cele mai frumoase și mai mărețe cuvîntări ale Mintuitorului. Unii comentatori, spun că această vorbire a Domnului Hristos reprezintă un rezumat al marelui pîrghi a importanței sale învățături: „Summa Evangelii et perfectio legis novae — Totalitatea Evangheliei și perfecțiunea legii noi“. Așa caracterizează Corneliu A. Lapidu cuvîntarea de pe munte, sau „Das Gesetz Buch des Gottesreiches — codicele Împărăției lui Dumnezeu“, cum o numește Bisp. ng, care o mai numește și „magna charta“, și e adevărat, că dacă privim imparțial și adîncim învățătura cuvîntării de pe munte, sîntem de la început impresionat nu numai de frumusețea ideilor și cuvintelor din ea, ci și de perfectia lor legătură, a înlănțuirii logice a învățăturii, a spiritului de echitate și dreptate care se degajă din ea.

Dacă ne gîndim apoi la noutatea ideilor cuprinse în această cuvîntare față de învățăturile impilatoare ale fariseilor, cît și la dispoziția sufletească cu care erau absorbite cuvintele noului învățător, ne explicăm de ce se mirau toți de El și de învățătura Lui, căci El îi învăța ca unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor. Nu pe nedrept au zis cu altă ocazie trimișii fariseilor: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta“.

Învățătura dată de Domnul Isus cu acea ocazie s-a transformat atunci și pentru mulți în decursul veacurilor, într-un izvor deosebit de apă vie, care avea menirea să le transforme viața și să le pregătească un caracter care,

scuturat și curățat fiind de noroiul egoismului fariseic și îmbrăcat în altruismul de care dădea dovadă noul învățător, să-i pregătească pentru Împărăția Neprihănită a Sale.

Este cazul să ne oprim puțin și să ne gîndim la cauzele care au determinat pe Isus să-și înceapă activitatea Sa cu această cuvîntare.

Învățăturile fariseilor în decursul anilor începuseră să se afirme atît de dezastruos încît ele ajunseseră doar pentru alții. Spiritul egoist, lăcomia, viciile de tot felul, cum și îngustul spirit al fariseilor, stricase orice caracter. Pe drept cuvînt, Isus plin de mîhnire a trebuit să le zică: Voi sînteți niște mormînte frumos vîruite pe dinafară, iar pe dinăuntru pline de stricăciune.

Descompunerea moralității, ca urmare a învățăturilor fariseice, progresa cu repeziciune atunci cînt Isus era gata să-și înceapă lucrarea Sa. Cu toate acestea, întregul neam al iudeilor de atunci nu vedea altceva decît împlinirea dorințelor strîmt naționaliste, cînd Mesia al lor să vină și să-i facă stăpînii lumii. Această dorință ardea cu tărie în inimile lor și stăpînea chiar și inimile ucenicilor lui Isus. Schimbarea stărilor de lucruri care mergeau spre dezastru nu putea fi fundamentată decît pe principii curate, sănătoase, și trainice care să pregătească caractere sănătoase, spre deosebire de caracterele false, crescute de farisei. De aici a pornit Isus pentru a vindeca sufletele și a le ridica la o viață sănătoasă pentru ei și pentru semenii. Raportul Scripturii ne spune că predica de pe munte a fost rostită pe un munte și anume pe platoul muntelui din ținutul Galileea în apropiere de Capernaum. Unii comentatori sînt de părere că acesta ar fi fost muntele cunoscut astăzi sub denumirea, Kurum-Hattin“, cam la mijlocul distanței dintre Capernaum și muntele Tabor, cu o înălțime de aproximativ 600 m. deasupra nivelului mării Galileii.

După ce, așa cum ne raportează Scriptura, Isus își alesese pe cei 12 ucenici, și îi deosebise prin consacrare, privind în jurul Său la starea morală a celor ce pretindeau că așteaptă pe Mesia lor, Isus își dădea seama cît de nepregătiți erau ei pentru acest lucru.

Spiritul adevăratei devoțiuni se pierduse, fiind înlocuit de tradiție și ceremonialism.

Totul era explicat și tălmăcit după dorința inimii lor trufașă și iubitoare de păcat. În zadar chemase Ioan Botezătorul la întoarcere de la păcat. Ei așteptau venirea Cuiva nu ca un Mîntuitor din păcat, ci ca un mare prinț, care să aducă toate națiunile sub stăpînirea Leului din seminția lui Iuda. De acest spirit erau stăpîniți pînă și cei ce deveniseră ucenici ai lui Isus. Aceștia fuseseră un timp oarecare cu Isus mai înainte, ascultaseră învățăturile Sale și atît ei cît și alți ascultători aveau ferma convingere că Isus este Mesia, dar inimile lor erau crescute sălbatic. Ei aveau nevoie de o profundă schimbare a concepțiilor și a principiilor, și acum calea era pregătită pentru o mărturisire a principiilor Împărăției neprihănirii lui Isus, care să le ajute la pregătirea caracterului și la înțelegerea misiunii Sale adevărate pe lume.

Cronicele ne spun că pe platoul muntelui, Isus S-a așezat pe iarbă pe un loc potrivit, iar ucenicii Săi s-au așezat lîngă El și apoi lîngă ei restul ascultătorilor Săi. Cu toții erau cuprinși de un simțămînt că se puteau aștepta la ceva neobișnuit. Toate inimile palpitau de o trufașă nădejde, că în curînd Israel avea să fie onorat de Domnul în fața națiunilor ca popor al Lui ales, iar Ierusalimul avea să fie înălțat la rangul de capitală a unui imperiu universal.

Față de așteptările lor pline de înfrigurare, și de palpitarea lor de inimă, învățăturile lui Isus au fost pentru ei ca ceva straniu, neașteptat. În timp ce ei nădăjduiau că Isus le va satisface ambițiile strîmte și egoiste, El le prezintă principiile dumnezeiești ale Împărăției neprihănirii Sale, ferind nu pe ambițioșii farisei plini de bogății lumești care niciodată nu aduc fericirea, ci punînd în rîndul fericirilor diferite categorii de oameni, nu pentru motivul că au ajuns stăpîni pe alții, sau că au bogății, ci pentru că au ajuns să-și formeze și să-și păstreze caractere care să-i conducă la adevărata fericire. Această formă de învățură avea să fie călăuzitoare în practica vieții lor pentru o viață cinstită și înțeleaptă. Cît de minunat descoperim că la fiecare din învățăturile date cu acea ocazie de Isus, este și o latură îndrumătoare pentru viața de toate zilele.

Ei doreau un imperiu, care să impileze pe alții. Dar Isus le îndreptă inimile spre pregătirea unui caracter sănătos, prin care pot ajunge la Împărăția neprihănirii Sale și ca să devină folositori, lucrînd spre fericirea altora.

Ferice, a zis El, de cei săraci în duh; arătînd mai departe în învățăturile Sale că aceștia vor ajunge părtași împărăției neprihănirii dumnezeiești, care avea să se bazeze pe cinste, integritate și un caracter curat, nobil și sfînt așa cum de altfel îi învățase regele lor psalmistul, cu circa 1000 de ani înainte de zilele cuvîntării de pe munte: „Ferice de omul care nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori“.

Fericirile pe care caută să le scoată în evidență Mîntuitorul cu această ocazie nu sînt

numai o creație sau o enunțare de concepții de morală și viață, ci ele rămîn de-a pururi ca sfînte principii călăuzitoare în viață. El fericeste pe cei săraci cu duhul. Platon a zis: „Cel drept singur este fericit“. Pentru ca viața să poată cunoaște cu adevărat fericirea, trebuie să se bazeze și să se desfășoare pe principiul că ea trebuie să fie dezbrăcată de mîndrie și egoism și că ea trebuie trăită nu pentru ea însăși, ci pentru fericirea celor din jur, a colectivității în care trăim, începînd cu nucleul colectivității care este familia. Cei de pe atunci, cum de altfel și din multe alte veacuri — credeau că fericirea sau nefericirea constă în a avea sau a nu avea bani. Isus n-a zis: Fericți cei săraci de bani, care sînt trecători, ci fericți sînt acei care în smerenie își recunosc sărăcia sufletului lor. Îngîmfarea, este totdeauna otrava fericirii atît pentru cel îngîmfat cît și pentru cei din jur; iar tatăl ei, diavolul, a avut și el de suferit consecințe din cauza îngîmfării lui. Și astăzi se cunoaște că îngîmfarea și lăcomia sînt rădăcina și pomul din care ies multe rele. Isus cunoscînd aceste lucruri pregătește o doctorie împotriva lor, punînd smerenia ca rădăcină și pedestal al tuturor virtuților. Cuvintele Sale cădeau ca o ploaie pe un pămînt, ca o ploaie repede care udă pămîntul. Toți simțeau în chip instinctiv că în fața lor e Cîineva care cunoaște tainele sufletului și care totuși se apropie de ei cu o milă plină de duioșie. Inimile se deschid înaintea învățăturilor lui Isus, iar Duhul Sfînt le dezvăluie ceva din înțeleptul acelei învățături.

În zilele Domnului Hristos, conducătorii religioși ai poporului își închipuiau că sînt bogați în lucrurile spirituale. Rugăciunea fariseului: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sînt ca ceilalți oameni“, exprima simțămîntul clasei sale, și într-o mare măsură, al întregii națiuni. Dar în gloata din jurul Domnului Isus, erau unii care își dădeau seama de sărăcia lor spirituală. Cînd se descoperi puterea divină a Domnului Isus cu prilejul pescuirii minunate, Petru căzu la picioarele Mîntuitorului exclamînd: „Doamne, pleacă de la Mine, căci sînt un om păcătos“, tot așa în mulțimea adunată pe munte erau suflete care, în prezența curăției Sale, simțeau că sînt „ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi“ și doreau din toată inima „harul lui Dumnezeu care aduce mîntuirea“.

Acela care crede că are de toate, care gîndește că e destul de bun, și este mulțumit cu starea sa, nu caută să devină un părtaș al harului și neprihănirii lui Hristos. Mîndria nu simte nici o nevoie, și astfel ea închide inima în fața lui Hristos și a infinitelor binecuvîntări pe care El vine să le dea. În inima unei asemenea persoane nu este loc pentru Isus. Aceia care sînt bogați și cinștiți în ochii lor, nu cer în credință și nici nu primesc binecuvîntarea lui Dumnezeu. Ei au impresia că sînt plini, și de aceea ei pleacă cu totul lipsiți. Aceia care își dau seama că nu se pot mîntui cu nici un chip prin ei înșiși, sînt cei ce prețuiesc ajutorul pe care poate să-l dea Hristos.

Ei sînt cei săraci în duh, pe care Hristos îi numește fericiți.

Pe cel pe care îl iartă Hristos, El îl face mai înțiii să se pocăiască, și Duhul Sfint este Cel care ne convinge de păcat. Acei a căror inimi au fost mișcate de Duhul convingător al lui Dumnezeu, văd că nu este nimic bun în ei. Ei văd că tot ce au făcut este amestecat cu iubire de sine și păcat. Ca și bietul vameș, ei stau de o parte, neîndrăznind nici ochii să și-i ridice spre ceruri, și sînt binecuvîntați. Există iertare pentru păcătos, pentru că Hristos este „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii“.

Despre cei săraci în duh, Isus zice: „A lor este Împărăția cerurilor“. Împărăția aceasta nu este, așa cum sperau ascultătorii lui Hristos, o stăpînire trecătoare și pămîntească. Hristos deschidea ascultătorilor Săi împărăția spirituală a iubirii Sale, a harului Său, a dreptății Sale.

Isus în învățătura Sa se referea la sărăcia cu duhul, prin care trebuie să înțelegem recunoașterea noastră personală în ce privește starea spirituală a noastră. Sărac cu duhul se mai înțelege cel care chiar în cazul în care s-a ridicat pînă la un punct și a ajuns să realizeze ceva, totuși consideră că trebuie să depună noi eforturi spre a se ridica tot mai sus. Sărac cu duhul nu e omul care nu are, ci cel care dacă n-are muncește cinstit ca să aibă, este cel ce însetează să ajungă tot mai desăvîrșit și care are întotdeauna un loc în inima lui pentru promovarea cinstei, integrității și

cuvîntul adevărului. Cel sărac în felul acesta e oțelit în lupta cu viața, și în această oțelire este sănătate atît fizică cît și duhovnicească, care, este cel mai mare bun dat de Dumnezeu și cea mai mare bogăție. Adevărații fericiți n-au fost niciodată cei bogați.

Ca să putem ajunge la acest stadiu e nevoie însă ca în smerenie, în sinceritate și umilință, să ne recunoaștem adevărata noastră stare în comparație cu neprihănirea Marelui Învățător.

Tot secretul în succesul acestei lucrări constă în aceasta, și numai după ce am ajuns la această stare de neprihănire, vom putea ajunge la Împărăția Harului și a Slavei Sale. La aceasta trebuie să ne conducă aceeași umilință care L-a condus și pe El, căci :

Umlința-i rădăcina, cea sfioasă și plăcută
Ce virtuți cerești imparte, celor ce de ea
ascultă.

Umlința-i o virtute, a vieții lui Isus,
Ea conduce la sfințire și înalță tot mai sus.

Ea ne dă tărie-n lupta cu mîndria și-ngîmfarea
Ridicîndu-ne deasupra, ne-nfrățește cu
răbdarea.

Ea-i sora recunoștinței, ce-n viață e-așa rară,
Să ne crească ea dorește, să ne-mbrace-n
slavă iară.

ISUS

ȘI RUGĂCIUNEA

de MIHAIL MANEA

Urmare din pag. 4-a

nicilor Lui. Ei ar fi putut să așeze mîinile lor sub capul Învățătorului lor și să-i sprijî-

nească trupul, care asemenea unui copac falnic, era trîntit la pămînt. Din nou a îndemnat pe ucenicii Săi : „Rugați-vă ca să nu cădeți în ispită !“

Cît de teribil și îngrozitor este păcatul ! Cît de grea a fost încercarea prin care a trecut Isus în Ghetsemani. Evanghelistul Luca ne raportează că El „a ajuns într-un chin ca de moarte, și a început să se roage și mai fierbinte ; și su-

doarea I se făcuse ca niște picături mari de sînge, care cădeau jos pe pămînt“. Răspunsul la rugăciunea Lui stăruitoare, nu mai putea întîrzia. Un înger a venit din cer să-L întărească să bea paharul suferințelor.

Isus, ca om, făcu din rugăciune, o imperioasă necesitate și un privilegiu, El ne-a lăsat o pildă ca să călcăm pe urmele Lui.

PUTEREA DIVINĂ

ÎN PRIMA

BISERICĂ CREȘTINĂ

de CONSTANTIN PETCU

Rămîneți!“ Aceasta se pare a fi o poruncă stranie dată la începutul unei mișcări atât de însemnate ca urmări și întindere. Dar cu toate acestea, Domnul Hristos a dat-o. Instrucțiunile Sale către urmașii Săi erau: „Rămîneți“, apoi „mergeți“. Rămînera, însemnează dependență și nevoie. Mergerea arată ascultare. Aceasta este ordinea cea corectă.

Prima Biserică a rămas, pînă cînd a fost „îmbrăcată cu putere de sus“. (Luca 24, 49). Aceasta explică remarcabilul ei succes. (1 Cor. 1, 23). Rapoartele bisericești ne arată că Duhul Sfînt prin mijlocirea Bisericii a dat mărturie despre Domnul Hristos în toată lumea cunoscută pe atunci.

Domnul Hristos a făgăduit Duhul Sfînt urmașilor Săi (Ioan 14—16). Și imediat după învierea Sa El le-a anticipat, (le-a dat o pregustare) a realității prezenței Duhului Sfînt. El a venit după discuția Sa cu ucenicii pe drumul spre Emaus în camera de sus unde cei zece erau adunați „de frica iudeilor“ (Ioan 20, 19). El le-a dat pacea Sa, repetînd lucrul acesta de două ori, asigurîndu-i că erau răsкупărați din păcat prin lucrarea plină de eficacitate a crucii de pe Calvar, și că ei au fost acceptați de Tatăl (Rom. 5, 1). Apoi, Domnul Isus „a suflat peste ei, și le-a zis: „Luați Duh Sfînt!“ (Ioan 20, 22).

Aceasta era mai mult decît o făgăduință. Era un dar preliminar, anticipat al Duhului Sfînt, o înfățișare în mic, o pregustare a revărsării ce urma să vină. Era de asemenea o acordare a puterii spirituale. Ea a dat Bisericii puterea de „a dezlega și lega“, și a lămurit definitiv faptul că această datorie poate fi îndeplinită numai cînd Duhul Sfînt va fi personal prezent în a conduce și dirija lucrarea.

Patruzeci de zile mai tîrziu, chiar înainte de înălțare, Domnul Isus a dat această ciudată poruncă. Cine urma să rămînă? Domnul Hristos avea mulți urmași, chiar după aparentul dezastru de la Golgota. În primul rînd, erau trei — Petru, Iacob și Ioan. Acesta era cercul Său intim. Erau apoi doisprezece, reduși apoi la unsprezece pînă la completarea lor cu Matia (Fapte 1, 23—26). Erau șaptezeci (Luca 10, 1). Chiar înainte de ziua Cincizecimii, noi cunoaștem că erau 120 (Fapte 1, 15) și 500 desigur în Galilea (Mat. 28, 7, 10; 1 Cor. 15, 6). Nu știm în ce măsură grupurile cele mari, cuprindeau pe cele mici.

Cei 120 au „rămas“. Ei aveau făgăduința unei mari puteri divine. Ei au înțeles că au de așteptat — rămîinînd inactivi — pînă cînd făgăduința va fi împlinită. Trebuie că un simțămînt

de adîncă teamă și respect pușese stăpînire pe ei în timp ce așteptau. Ei trebuie că se mirau și se întrebau cu privire la ceea ce ei așteptau. Ei își aduceau amînte de puterea lui Moise pe care acesta a manifestat-o în lucrarea lui cu Faraonul Egiptului. Ei cunoșteau succesul lui Ilie, prin Duhul și triumful lui. Ei își aduceau amînte de consacrarea lui Isaia și de puterea spirituală a adevărului predicat de el. De vedeniile lui Daniel și profeția lui Ezechiel.

Au vorbit ei oare în acele momente despre aceste lucruri? Nu știm aceasta. Dar oare nu au fost sufletele lor mișcate, simțămintele lor trezite și bătaia inimilor lor deosebită în timp ce în unitate de convingeri și scopuri stăteau în fața momentului cînd Duhul Sfînt era gata să vină asupra lor?

În ziua următoare, ca zi a săptămîinii, nu era o zi deosebită, ci era o altă primă zi a săptămîinii. Dar ea era importantă ca sărbătoare tipic ebraică. Sărbătoarea strîngerii roadelor. Ziua cea mare de sărbătoare din mijlocul verii, numită sărbătoarea săptămînilor, pentru că venea la șapte săptămîni după Paște, și la cincizeci de zile din ziua cînd primul snop era legănat înaintea Domnului (Lev. 23, 9—22). Aci este numită în grecește — Pentecost — sau a cincizecea zi.

Apoi evenimentul a avut loc. Mai înainte de ora 9 dimineața (Fapte 2, 15) probabil chiar imediat după adunarea de consacrare de dimineață, Dumnezeu revărsă asupra acestei cete mici de 120 de persoane — atît de pușini față de miile de oameni aflați cu acea ocazie în Ierusalim pentru această sărbătoare — Duhul Său cel Sfînt. „Deodată a venit din cer un sunet ca vijîitul unui vînt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat cîte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfînt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească“. Fapte 2, 2—4. Ce eveniment minunat!

Din acel moment, Biserica era sub stăpînirea Duhului Sfînt. Ea nu avea numai o arvună sau o pregustare a Duhului Sfînt, ci era în deplină lui stăpînire. Biserica era sub deplinul control al Duhului Sfînt.

Astfel, Biserica intra într-o nouă și unică experiență.

Prima Biserică creștină era compusă din credincioși buni, gata de a sluji. Dar ei trebuiau să experimenteze nu numai prezența Duhului Sfînt, ci și luați în stăpînire de Duhul Sfînt, un eveniment unic și nou.

S-a dat sugestia de a numi cartea Faptelor Apostolilor — Faptele Duhului Sfînt. Nu ar însemna nici o lipsă de respect față de Mîntuitorul nostru a numi Biserica Faptelor, Biserica Duhului Sfînt. Căci lucrurile chiar așa au fost.

Notați că darul ce veni asupra Bisericii în ziua Cincizecimii, nu era darul auzirii din partea celor ce ascultau, ci era darul de a vorbi „în alte limbi”. (Fapte 2, 4).

Care a fost după aceea rezultatul revărsării Duhului Sfînt în ziua Cincizecimii? Cei convertiți erau botezați cu Duhul Sfînt. Samaritenii convertiți prin vestirea lui Filip „au primit Duhul Sfînt” (Fapte 8, 17). Saul din Tars „a fost umplut cu Duhul Sfînt, la botezul său (cap. 9, 17, 18). Cînd Petru făcu cunoscut lui Corneliu solia mîntuirii, acesta și casa lui „au primit Duhul Sfînt” (cap. 10, 1—44), mai înainte de a fi botezați. Cînd Pavel botează pe cei doisprezece în Efes, care nici nu auziseră cumva de Duhul Sfînt, El — Duhul Sfînt, S-a pogorît peste ei și vorbeau în alte limbi, și prooroceau”. Fapte 19, 6. Credincioșii erau umpluți de Duhul Sfînt, iar printre cei ce mărturiseau pe Domnul Hristos era Ștefan (cap. 6, 5), Barnaba (cap. 11, 22—24) și Pavel (cap. 13, 9) care sînt în mod deosebit amintiți.

Conducerea Duhului Sfînt în prima Biserică creștină era personală și deosebită. După botezarea Eunucului de către Filip, acesta a fost luat de Duhul și

O SLUJĂ DUHOVNICEASCĂ*

Sfîntul apostol Pavel, vorbind despre credincioșii din Macedonia, ne spune: „S-au dat mai întîi pe ei Domnului”. 2 Cor. 8,5. Iar către credincioșii din Roma, scrie: „Vă îndemnăm, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să vă aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujă duhovnicească”. Rom. 12,1.

Cei care au consacrat întreg corpul, sufletul și duhul, vor primi neîncetat noi puteri; izvoarele nesectate ale cerului le stau la dispoziție.

Timpul pretinde o mai deplină consacrare, și anume face apel la credincioși, în a căror inimă să fie răstignit idolul eului personal care este cauza tuturor păcatelor.

Dacă dorim să ne consacram lui Dumnezeu, atunci se cer de la noi două lucruri:

1. — Faptul conștient, de bunăvoie al persoanei, prin care consacră lui Dumnezeu fără nici o rezervă și pentru totdeauna, persoana sa, pentru toată viața sa, cît și tot ce aparține lui.

2. — Faptul că Dumnezeu primește consacrarea unei asemenea vieți, El pune stăpînire pe ea, o controlează pururea, pentru ca niciodată să nu se retragă, afară de cazul cînd s-ar întîmpla din cauza păcatului.

Ca atare, actul consacrării este o convenție, un legămînt, de relații, deosebit de sfînt, solemn și cuprinzător, care se întinde asupra oricărei facultăți și vîteri a credinciosului.

Consacrarea înseamnă mult mai mult decît o supunere pasivă. Ea este un act pozitiv, conștient al sufletului condus de credință și ajutat de puterea Duhului Sfînt, prin care credinciosul se pune la dispoziția lui Dumnezeu, trece de partea Lui, dîndu-I orice facultate, orice pricepere, orice stăpînire, orice talent, orice ambție, plan sau dorință, pentru a fi întrebuințate cu desăvîrsire de Domnul, așa cum vrea El, și unde

vrea El, pentru onoarea numelui Său.

Consacrîndu-ne pe noi lui Dumnezeu, trebuie să dăm la o parte, să lepădăm de la noi tot ce ne-ar mai putea despărți de El. Mîntuitorul zice: „Oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu”. Luca 14, 33. Și cite nu avem în inima noastră? „Căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, trufia, nebunia”. Marcu 6, 21, 22.

Trebuie să lepădăm de la noi orice lucru care ne-a despărțat de Bunul Dumnezeu. O viață egoistă și comodă, lipsită de orice răspundere, sînt idoli la care se închină foarte mulți. Toate aceste lucruri care ne-au ținut în robie, trebuie aruncate afară ca ceva necurat, și să zicem: „Afară cu voi de aici”. Noi nu putem fi adevărați creștini dacă nu sîntem consacrați pe deplin.

Credem că este o cerință prea mare din partea lui Dumnezeu? El a dat pentru noi totul: Isus a părăsit cerul și a luat chip de om, făcîndu-Se asemenea oamenilor, S-a smerit, a luat chip de rob, și a fost ascultător; Și-a dat viața Sa și sîngele Său. Putem atunci noi niște oameni păcătoși să mai reținem ființa noastră, inima noastră, de a le consacra Lui?

Ce dăm noi chiar atunci cînd dăm totul Domnului? Noi dăm o inimă păcătoasă, ca Isus s-o schimbe, s-o curățească, s-o albească, și totuși cît de greu ne vine să facem acest lucru!

Noi nu putem face prin noi înșine această lucrare de a ne curăți singuri de păcate și a ne schimba inima. Să ne încredințăm pe noi înșine lui Dumnezeu, căci El pentru Hristos va face toate acestea pentru noi. De aceea noi trebuie să-I consacram inima noastră, voiața noastră, serviciile noastre, pe noi înșine, în supunere la toate poruncile Lui, și noi trebuie să luăm totul și anume: pe Domnul Isus, plînatatea binecuvîntărilor Sale, ca El să

Continuare în pag. 11-a

locuiesc în inimile noastre și să fie puterea noastră, dreptatea noastră.

Nu trebuie să confundăm actul consacrării cu cel al iertării sau curățirii de păcate. Nu inima nerenăscută, nu viața pătată de păcate, nu mintea trupească ce nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună, este ceea ce consacrăm sau dăm lui Dumnezeu pentru servire. Acestea trebuie să I le consacrăm, dar nu pentru servirea Lui. Acestea nu se consacră cum vrem noi. Acestea se predau. Noi îi predăm mintea noastră nerenăscută pentru ca să primim una nouă. Ii predăm viața pătată de păcate, ca s-o curățe prin sîngele Domnului Isus Hristos, de orice mînjitură a păcatului și să primim de la El o viață nouă, o viață de la Dumnezeu. Predăm lui Dumnezeu mintea trupească pentru ca s-o înfrîngă și să scoată influențele rele din ea.

Consacrarea, însemnează a pune deoparte pentru servirea lui Dumnezeu viața aceasta renăscută, răscurpărată, curățită, reînnoită. Domnul nu primește consacrarea nici unei persoane, pentru slujirea Sa atîta timp cît el mai ține la anumite defecte de caracter și nu se luptă pentru îndreptarea lor. Profetul Maleahi zice, ca un reproș credincioșilor pentru anumite jertfe care nu corespundeau: „Cînd aduceți o jertfă de vită oarbă, nu este rău lucrul acesta? Cînd aduceți una schioapă sau beteagă, nu este rău lucrul acesta oare? Ia adu-o dregătorului tău! Te va primi el bine pentru aceasta? zice Domnul oștirilor“. Ce mare dreptate avea sfîntul apostol Pavel cînd scria: „Vă îndemn, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu“.

Domnul Hristos S-a consacrat în totul misiunii Sale, care purta semnul de onoare al cerului, pentru care venise în această lume. Cînd părinții Săi îl găsiră după o căutare de trei zile în școala rabinilor din Ierusalim, și-I ziseră: „Fiule, pentru ce te-ai purtat astfel

cu noi? Iată, tatăl tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare“, El le-a zis: „De ce M-ați căutat? Oare nu știți că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?“ Luca 2, 48, 49.

Răspunsul Său a arătat care avea să fie opera vieții Lui. Această consacrare și această supunere, așa cum a dat-o pe față Domnul Isus Hristos, arată cheia consacrării pentru fiecare credincios.

În rugăciunea de mare Preot, Domnul Isus nu a zis: „Mă curățesc pe Mine pentru ei“, căci curățirea implică o anterioară murdărie și vinovăție din cauza păcatului. Domnul Isus nu a făcut nici un păcat. „El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug“. 1 Petru 2, 22. El nu avea nevoie de vreun fel de curățire și nici nu putea să zică: „Mă curățesc pe Mine însumi“. Dar putea să zică, și a zis: „Mă sfîntesc“, adică Mă deosebesc pentru Tatăl Meu, pentru a face voia Lui. Mă consacru Lui, care singur este sfînt.

„Eu însumi Mă sfîntesc pentru ei, ca si ei să fie sfînțiți prin adevăr“. Ioan 17, 19. Pentru ei, zicea Domnul Isus Hristos că Se sfîntește, sau se consacră pe Sine. Lucrul acesta nu-L făcu pentru Sine, ci pentru alții. Nu ca să facă El o experiență, ci ca alții să cunoască pe Tatăl.

„În ce privește deplina consacrare, Domnul Hristos ne stă ca model vrednic de urmat. El își jertfi timpul, sufletul și puterea Sa pentru fericirea și binecuvîntarea noastră. Zile și nopți întregi le petrecu în rugăciune și consacrare, pentru a putea întîmpina ca biruitor pe Satana, și să fie îmbrăcat cu putere ca să ajute celor ce căuta ajutor de la El“.

Timp de aproape o jumătate de an fu întrebuițat la construirea Templului. În acest timp poporul a consacrat de bunăvoie darurile sale în așa de mare măsură, încît Moise trimise să se strige prin tabără: „Nici bărbat nici femeie, să nu mai facă lucrări pentru dăruirea la Sanctuar“. Exod 36. 6.

După ce lucrarea a fost făcută pînă în cele mai mici

amănunte, Moise luă uleiul ungerii și unse cortul împreună cu tot ce era în el. După aceea luă pe Aaron și pe fiii săi, îi spălă cu apă în fața cortului întîlnirii, îi îmbrăcă cu haine sfînte și-i unse și pe ei cu ulei. Ungerea lor trebuia să aibă loc pentru ca în puterea ei să aibă pururea dreptul de preoți. Exod 40, 13—15.

Cînd Moise a isprăvit acest serviciu al sfîntirii, Dumnezeu puse asupra acestora desăvîrșită stăpînire. Norul acoperi cortul întîlnirii, și mărirea lui Dumnezeu umplu locașul, așa încît Moise nu putea să mai între în el.

Cînd mai tîrziu a fost făcut Templul lui Solomon și cînd toate: altarul tămîierii, masa punerii înainte, candelabrul, precum și fiecare vas era la locul său, se adunară bătrînii, căpeteniile triburilor, părinții din Israel, în orașul lui David, pentru a consacra Templul. Preoții aduseră chivotul, ce cuprindea tablele de piatră ale Legii, în Sfînta Sfintelor. „Din clipa cînd au ieșit preoții din locul sfînt, norul a umplut casa Domnului. Preoții n-au putut să rămînă acolo să facă slujbă, din pricina norului; căci slava Domnului umpluse casa Domnului“. 1 Imp. 8, 10, 11.

Ce exemple sau simboluri izbitoare sînt pentru noi aceste două întîmplări, pentru consacrarea sau sfîntirea Sanctuarului sufletului în vederea revenirii Domnului! Cu grijă mare și plin de teamă sfîntă, Moise cercetă ca și cel mai mic amănunt să fie potrivit cu voînța și cerința lui Dumnezeu. Tot ce omenește era cu puțință, era făcut cu exactitate. Atunci firea aceasta păcătoasă trebuie să fie dată la o parte și Dumnezeu să pună stăpînire. Îndată ce ieși Moise din cort, Dumnezeu intră în el, și se așeză între heruvimi și de acolo vorbi tuturor. Și așa la consacrarea templului, cînd ce era omenească a ieșit afară, Dumnezeu a pătruns înăuntru.

La fel trebuie să se petreacă lucrurile și cu templul omenească. „Căci noi sîntem templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul

lor; Eu voi fi Dumnezeuul lor, și ei vor fi poporul Meu". 2 Cor. 6, 16.

O adevărată consacrare pentru Dumnezeu nu poate fi despărțită de ideea de servire. O adevărată supunere din partea noastră pentru ca El să poată avea un adevărat control asupra noastră.

Acestea ne aduce să înțelegem partea divină a consacrării, căci noi nu putem să ne consacram lui Dumnezeu prin vreo putere pe care am avea-o. Nici o putere ce s-ar afla în firea noastră nu e în stare să ne atragă spre Dumnezeu. Fiecare pas făcut spre calea lui Dumnezeu, este o lucrare a harului. Convingerea de păcat, este de la Duhul Sfânt. Credința prin care se atribuie iertare de păcate și curățirea de ele, ne este dată de Dumnezeu. Dorința, voința, puterea de a ne consacra sau de a ne deosebi pentru servirea lui Dumnezeu, ne este dată tot de El. Dacă ne consacram lui Dumnezeu El pune stăpânire pe noi. Noi dăm. El ia. Noi predăm poziția noastră de posesori și stăpîni. Dumnezeu vine prin Duhul Sfânt pentru a lua deplină stăpînire și conducere a vieții. Inima golită de eul personal este apoi umplută cu darurile harului Duhului Sfânt. Aceasta este partea lui Dumnezeu în consacrare. În chipul acesta noi sîntem în adevăr consacrați de Dumnezeu. Faptul că ne deosebim pe noi înșine pentru Dumnezeu, nu e tot ce se cere prin consacrare; inima predată, vasul acesta golit, trebuie să fie luat în stăpînire de Dumnezeu.

Dacă predăm Lui pînă și cea mai mică urmă a eului personal; dacă orice plan, dorință, ambiție și orice convingere a sufletului e predată în fața Lui; dacă ne consacram Lui fără condiții și rezerve și dacă ne predăm Lui cu tot ce avem, atunci El vine și ia în stăpînire întreaga noastră ființă, care este consacrată așa încît să fim cu totul plini cu ce este plin Dumnezeu.

Cît timp cineva pe care Dumnezeu l-a dotat cu judecată și cu capacități spirituale, va rămîne consacrat, el nu va

mai manifesta niciodată patima după poziții înalte. Numai fiii lui Zebedei, cînd nu erau încă conduși de Duhul lui Dumnezeu, au dat pe față astfel de dorințe după întîietate, propunîndu-și prin mama lor pozițiile pe care le rîvneau și doreau cu orice preț să le apuce. „Poruncește”, i-a zis ea, ca în Impărăția Ta, acești doi fii ai mei să șadă unul la dreapta și altul la stînga Ta“. Mat. 20, 21.

Cu siguranță că ucenicii adunați în camera de sus, înainte de primirea Duhului Sfânt, au trecut printr-o stare de cercetare a inimii, printr-o adevărată consacrare ce i-a adus numaidecît la revărsarea și primirea Duhului Sfânt

Noi sîntem chemați la această consacrare atotcuprinzătoare, ce leagă în sine orice facultate, putință și convingere a sufletului, la o renunțare din toată inima la tot ce simțim că nu ne duce la Dumnezeu. Cînd s-a făcut aceasta, privilegiul nostru binecuvîntat este de a primi prin credință ca ceva real venind în inimă, plinătatea puterii divine, viața de biruință asupra păcatului și asupra eului personal.

Dar cum s-ar putea închipui o consacrare, dacă nu am pune în acelaș timp pe altarul lui Dumnezeu drepturile Sale? Cu siguranță că o consacrare ca în ziua cincizecimii, va aduce un botez cu putere, ca în acel timp. Sufletul va fi umplut cu Duhul Sfânt.

Cuvîntul din partea Domnului este: „Consacrați-vă lui Dumnezeu în totul“. Aceasta este o datorie a voastră, iar noi să-I spunem: „Doamne, primește-mă cu tot ce am ca să fiu al Tău în totul. Toate planurile mele și drepturile Tale, le depun pe altarul Tău“. Intrebuîntează toate așa cum este voia Ta“. Aceasta va fi din partea noastră o slujbă duhovnicească.

St. Ștefănescu

* Acesta este ultimul articol pe care regretatul nostru frate State Ștefănescu l-a trimis Redacției cu puține zile înainte de moartea sa.

PUTEREA DIVINĂ ÎN PRIMA BISERICĂ CREȘTINĂ

Urmare din pag. 9-a

ădus în pustie; de lîngă Gaza la Azot (Fapte 8, 40). Pavel a fost în mod expres oprit de Duhul Sfînt să intre în Asia și Bitinia (cap. 16, 6, 7) pentru că acestea erau poate date lui Petru pentru lucrare (1 Petru 1, 1). Mai înainte ca Pavel să înceapă călătoriile lui, Duhul a inspirat Biserica să pună de o parte pe Pavel și Barnaba în mod deosebit pentru lucrarea aceasta (Fapte 13, 2). Anania și Safira au fost pedepsiți tot prin Duhul Sfînt (cap. 5, 4, 5, 9, 10). Puterea Duhului Sfînt începuse să lucreze și ea era de temut. Astfel a lucrat Duhul Sfînt, în și prin Biserica din primul veac al erei creștine, vestind, botezînd și vindecînd. Morții au fost înviați. Bărbați și femei din Biserica Duhului Sfînt au rămas, și cînd au fost imputerniciți ei au fost martori pentru Domnul Isus Hristos.

Explicația timpului acestei tinere Biserici stă în faptul că Duhul Sfînt era totul în ea. Ea era în stăpînirea persoanei Duhului Sfînt în toate, într-un sens unic și specific. Iar conducătorii și membrii ei erau conștienți de aceasta. Prezența dinamică a Duhului Sfînt, nu era pentru ei o problemă de credință, nici de emoție și nici de teorie. Aceasta era un fapt, tot așa de real pentru ei cum a fost prezența Domnului Hristos în trup omenesc printre ei, mai înainte de Golgota.

„Trecerea timpului nu a adus nici o schimbare în promisiunea Domnului Hristos de a trimite Duhul Său cel Sfînt ca reprezentant al Său. Nu se datorește restricțiilor din partea lui Dumnezeu faptul că binecuvîntările harului Său nu se revarsă asupra credincioșilor. Dacă implicarea făgăduinței nu este văzută așa cum ar trebui să fie“, acesta se datorește faptului că ea nu este apreciată așa cum ar trebuie să fie

(continuare în pag. 24)

PITCAIRN

SIMBOL AL LUPTEI PENTRU LIBERTATE

de DUMITRU POPA

În lucrarea sa „Istoria descoperirilor geografice”, scriitorul sovietic I. P. Maghidovici — scrie cu privire la descoperirile geografice din epoca modernă.

„În deceniul al șaptelea al secolului al XVIII-lea a izbucnit rivalitatea anglo-franceză pe oceane. Ambele puteri maritime trimiteau o expediție după alta în căutarea continentului sudic și a insulelor necunoscute sau „pierdute”, cu scopul de a pregăti acapararea de noi pământuri. Dintre navigatorii englezi s-au distins în acei ani Byron, bunicul marelui poet englez, care a înconjurat globul de două ori, Wallis și Carteret.

Carteret a fost tovarăș de drum cu Byron. În 1767 el pornește cu Wallis într-o călătorie pentru descoperirea de noi pământuri, dar în aprilie 1767 se despart ca urmare a unei furtuni. După ce se desparte de Wallis în dreptul strimtorii Magellan, Filip Carteret a avut din nou de înfruntat o furtună la sfârșitul lunii aprilie și la începutul lunii mai, în dreptul insulei Juan Fernandez. De aici el a pornit spre nord-vest și la începutul lunii iulie a aceluiaș an — 1767 — a descoperit o mică insulă pe care a numit-o „Pitcairn”. Insemnările căpitanului Carteret din caetul de bord, spun că insula se află în dreptul paralelei de 25 grade latitudine sudică și a meridianului de 130 grade longitudine vestică, cam la o distanță de 3000 de mile marine vest de Chile, având cam 5 km. p. după cit se pare nelocuită, cu pomi, și cu un riu scurgându-se pe una din laturile ei. Valurile spărgându-se de stânci, făceau debarcarea dificilă. După ce am examinat-o de pe vas, am numit-o „Insula Pitcairn”, în onoarea aspirantului meu, și am mers mai departe.”

Pierdută în imensitatea Oceanului Pacific, situată la extremitatea dantelatului arhipelag TUAMOTU, insula a fost cindva locuită de alți oameni, oameni ce aveau o dezvoltată industrie ca cioplitori de piatră, autori ai faimoaselor topoare de piatră din mările Sudului. Exemplare din ele pot fi găsite în numeroase muzee, și exemplare foarte bune se descoperă încă. Cine erau primii locuitori, ce s-a întâmplat cu ei, istoria nu ne spune, dar multe dovezi ale locuirii preistorice ale insulei, există încă. Nici nu știm care a fost numele original al acestei insule. Cu toate acestea, așa cum am spus mai sus, ea poartă numele de PITCAIRN, dat la 2 iulie 1767 de către căpitanul Carteret în amintirea aspirantului său, care a pus pentru prima dată piciorul pe insulă.

Douăzeci și doi de ani mai târziu, această insulă a devenit centrul interesului mondial, pentru că ea a intrat în istoricul și dramaticul episod al răscoalei de pe vasul „Bounty” și a devenit căminul multora dintre acești luptători pentru libertate și pentru o viață omenească, care au luptat pentru a scăpa de viața de pe galerele antice — și a căror descendenți ocupă și astăzi această insulă.

Aproape chiar din timpul răscoalei și pînă astăzi s-au scris multe despre acest eveniment deosebit pentru acele vremuri. Mulți s-au străduit să prezinte aceste mișcătoare evenimente ca un fapt divers și picanț, dar puțini au fost aceia care au căutat să înfățișeze în lumina cea adevărată acele evenimente deosebit de semnificative pentru acele timpuri.

Dar să urmărim împreună această interesantă povestire a acestei încântătoare insule, bine știind că astăzi, toți locuitorii acestei insule sînt Adventiști de Ziua a Șaptea.

* * *

Începutul istoriei Insulei Pitcairn trebuie căutat cu mult în urmă, pe la anul 1777, adică exact la zece ani după descoperirea insulei. Primii exploratori ai Pacificului, au adus cu ei și istorisirea despre existența arborelui de piine, ca fiind un minunat element de hranire. Mai târziu, exploratorul Cook, întorcându-

se din voiajul său din Mările Sudului, a adus de asemenea în atenția publică a Angliei, povestea arborelui de piine. El face o amănunțită descriere a minunatelor lui calități și declară că el forma hrana locuitorilor insulelor Pacificului, și ceea ce nu trebuia trecut cu vederea, fructele lui se puteau obține în opt din cele douăsprezece luni ale anului.

Acest minunat element de hrănire, care putea fi obținut aproape tot anul fără să coste ceva, a atras în mod deosebit atenția boagaților plantatori ai trestiei de zahăr din Indiile de Vest. Aceștia, lucrau vasele lor plantații cu sclavi. Munca sclavilor era și așa destul de ieftină, dar totuși trebuiau hrăniți, dacă nu mai mult, cel puțin ca să le poată menține puterea de muncă. Dacă acest arbore de piine ar putea fi acclimatizat și pe plantațiile lor, atunci s-ar rezolva problema hrănirii sutelor de mii de sclavi. Profitul ar fi mai mare. Iată de ce comercianții și plantatorii au început o campanie susținută pentru înfăptuirea acestei lucrări.

În 1777 societatea regală de arte din Londra, a oferit Medalia de aur, aceluia care va reuși să transplanteze arborele de piine în Indiile de Vest. În cele din urmă, regele obosit de multiplele probleme ce-l copleșeau, printre care și războiul civil din America, cedează insistențelor burgheziei interesate și își dă asentimentul față de propunerea ca, amiralitatea să echipeze și să trimită un vas care să strângă și să încarce copaci tineri de arbori de piine din insula Tahiti, și să-i transporte în Indiile de Vest.

Aceștia au fost motivele care au determinat plecarea vasului „Bounty”, care la 23 decembrie 1787 își ridică ancora și se îndreaptă spre mările Sudului.

Comanda acestui vas a fost incredințată Lt. William Blight. Căpitanul Blight, era un om de o statură mică, cu o față puțintică avînd cam 33 de ani. După relatările istoricilor contemporani cu el, Blight, nu era omul care să inspire dragoste. Era supărăcios, singeros, de nesuferit, fără îndoială că mai degrabă era orice altceva, dar un conducător de oameni nicidecum. Aceste afirmații prețioase ale contemporanilor săi sînt valoroase pentru a arunca o lumină clară asupra evenimentelor

de mai tirziu, pentru a demonstra că leitmotivul tuturor întâmplărilor ce au urmat, nu s-a datorat decît cruzimii și purtării neomenoase a acestui căpitan, care a determinat echipajul să-l depoziteze de comandă, dînd în felul acesta loc la cunoscuta răscoală a marinarilor și ofițerilor de pe vasul *Bounty*. Dar tocmai aceste însușiri au fost acelea care l-au recomandat burgheziei, ca fiind cel mai indicat să le aducă acest serviciu.

Astfel fu strîns laolaltă un grup de 45 de oameni între 17 și 40 de ani, oameni care aveau diferite scopuri în viață, spre a forma un echipaj în care amiralitatea ca exponentă a burgheziei își pusese toată încrederea și nădejdea reușitei. Nu era cazul de noi explorări pe noi meleaguri și nici nu urmărea cuceriri și anexiuni. Expediția era destinată a căuta prin metode de amăgire să transplanteze arborele de piine în Indiile de Vest. Și poate ca o prevestire a prăbușirii sistemului burghez din viitor, tocmai această expediție în care se puneau multe speranțe nu-și atinsese scopul final, datorită revoluției echipajului și a soartei vasului și a echipajului său, pe care o vom urmări în descrierile ce vor urma.

Dintre ofițerii vasului, Fletcher Christian, un tînăr de 22 de ani, ajutorul șefului de echipaj, era foarte bine văzut. El provenea dintr-o familie cu vechi tradiții marinărești, și era în general recunoscut, că el se va urca foarte sus pe scara ierarhiei navale. El era un prieten al căpitanului Blight, și acesta ceru în mod special ca Fletcher Christian să facă parte ca prim ofițer din echipajul său. El fusese cu căpitanul Blight în două din voiajele sale anterioare și este deci evident că la începutul voiajului, între Christian și Blight, existau relații foarte prietenești.

Am insistat asupra lui Fletcher Christian puțin mai mult, pentru că el va fi figura proeminentă în revolta de mai tirziu de pe vas și apoi în viața viitorilor locuitori ai insulei Pitcairn. Lîngă el, trei aspiranți — Peter Hyhood, Edward Young și George Stewart — erau de asemenea urmași ai unor familii de marinari. Nici unul dintre aceștia nu știau atunci cînd s-au alăturat echipajului pentru această expediție că numai unul dintre ei urma să se mai întoarcă în țară, și acesta era Peter Hyhood.

Despre restul echipajului se cunoaște mai puțin pînă în momentul cînd izbucnește revolta pe vas, și apoi în întâmplările ce au urmat evenimentelor de pe *Bounty*. Tirziu, la 23 decembrie 1787, *Bounty* își ridică ancora și pinzele, plecînd pentru a nu se mai întoarce niciodată. Voiajul acesta este unic în istoria navigației. Rutter O., un istoric din acele timpuri, descrie sălbatica furtună ce s-a abătut asupra vasului, cînd acesta încercă să treacă Capul Horn. El redă un paragraf din raportul căpitanului

Blight: „Furtuna ce se abătea asupra-ne în valuri repetate, părea că devine din ce în ce mai violentă și tempesta era așa de vijliaoasă încît de abia îndrăzneam să las vreo pinză întinsă. Vasul mergea așa de repede și cădea așa de jos între valurile uriașe, încît era imposibil să treci pe punte fără siguranța frînghiilor așezate în acest scop. Vasul se poartă totuși bine. Ofițerii și tot echipajul răspund prompt tuturor cerințelor, așa cum de fapt știu marinarilor să-și facă datoria în asemenea situații, cu rezultatul că în ciuda furioaselor vijelii, vasul nu și-a pierdut nici un petec din pinzele sale“.

Pînă la urmă, căpitanul Blight, fu nevoit să-și schimbe ruta și să navigheze mai bine de trei sferturi din drumul în jurul lumii, via Africa și Australia, pentru ca în cele din urmă să-și arunce ancora în Baia Matavai în Tahiti la 26 oct. 1788. El a navigat peste 27.000 de mile în zece luni.

Nu este greu de imaginat condițiile grele care trebuie să au existat pe bordul unui vas așa de mic și cit de greu trebuie să fusese a controla temperamentele în condiția aceluia timp rău pe mare cum și a împușinării hranei. Din însemnările istorice reiese clar că în diferite ocaziuni căpitanul Blight s-a folosit de mijloacele neomenoase și barbare ce domneau ca o lege pe vasele vremii, pentru a-și conduce echipajul.

Cea mai mare parte a greutăților, pare că proveneau chiar de la căpitan din cauza rațiilor mici de hrană ce se dădea. Un scriitor spunea: „Acuzația generală contra lui era aceea că în calitatea lui de căpitan al vasului și de deținător a casei de vasului, îi dădea posibilitatea să jefuiască vasul în beneficiul lui“. În orice caz, în afara unor măsuri disciplinare pe care Blight știa foarte bine cum să le administreze și cu care echipajul era familiarizat, nimic neobișnuit nu s-a întimplat în timpul voiajului spre Tahiti, pentru a tulbura liniștea căpitanului Blight.

Totuși, Matthew Quintal — un marinar de pe bord — mocnea în suflul lui răzbunarea, pentru că el a fost primul marinar care a fost pedepsit de către Blight, cu „24 de lovitură“, o experiență care a umilit mult mîndria acestui marinar. James Morrison, un marinar din echipaj a declarat mai tirziu în fața Curții de Justiție cu privire la circumstanțele care au dus la răscoală, că singurul lucru pe care l-a făcut Quintal, a fost să se plîngă de necesarea reducere a rației reglementare de hrană.

Prima serioasă ieșire a nemulțumirii echipajului a izbucnit atunci cînd cu o ocazie, căpitanul Blight dădu ordin ca rezerva de brînză să fie adusă pe punte să se aerisească. Cînd dogarul deschise unul din butoiașe, Blight declară că două roate de cașcaval lipsesc, „trebuie să au fost furate“ tună el. Dogarul îi reaminti că butoiașul fusese deschis în timp ce vasul era încă ancorat pe Tamisa și din ordinul funcționarului Samuel, brinza fusese trimisă acasă la căpitanul Blight. Pentru aceasta Fletcher Christian dădu mîrturie ca fiind întocmai așa. Fără să cerceteze mai amănunțit, Blight ordonă totuși ca rația de brînză să fie oprită atît de la ofițeri cît și de la echipaj, pînă cînd lipsa se acoperea. El continuă să injure pe dogar, declarînd că va fi biciuit, dacă se va vorbi mult despre acest incident.

Această formă de pedepsire este potrivită a hrăni nemulțumirea, și acest incident marchează începutul unor serii de evenimente care urmau să aibă urmări mai tirziu. Alt incident asemănător se întimplă de-a lungul parcursului, pînă cînd, este foarte evident, că atunci cînd vasul ajunse la Tahiti după un voiaj de zece luni, acesta nu era un vas unde să domnească o atmosferă plăcută.

(Va urma)

DIN PSALMII LUI DAVID

PSALMUL 133

Iată,
ce plăcut și ce dulce este
să locuiască frații
împreună!

Este ca untdelemnul de pref,
care,
turnat pe capul lui,
se pogoară pe barbă,
pe barba lui Aaron,
se pogoară pe marginea
veșmintelor lui.

Este ca roua Hermonului,
ce se pogoară
pe munții Sionului;

Căci de acolo dă Domnul
binecuvîntare,
viața,... pentru veșnicie.

LEGEA ȘI HARUL

IN

NOUL ȘI VECHIUL TESTAMENT

de N. DUMITRESCU

Mulți creștini sînt aduși în situația de a-și pune întrebarea: „Mă găsesc eu sub Lege sau sub har?” Ca și cu acestea două se exclude una pe cealaltă... Fie că ei nu cunosc importanța Legii, și în cazul acesta se așează sub regimul harului fără Lege, fie că nu înțeleg sensul harului, și în cazul acesta ei caută să obțină mîntuirea prin faptele Legii, ei nu înțeleg exact rolul Legii, respectiv al harului în mîntuirea celor ce cred, așa cum ne sînt descoperite în Sfintele Scripturi.

Nu este deci de prisos a studia acest subiect în lumina Bibliei pentru a ușura unele conștiințe obsedate de ideea că mîntuirea se obține prin faptele Legii, ca și pentru a răspunde obiecțiunii cunoscute care ni se face după care noi pretindem că excludem harul în favoarea Legii și ne menținem sub dispensațiunea Legii.

Legea lui Dumnezeu sau Legea celor zece porunci dată de Însuși Dumnezeu primilor noștri părinți, apoi promulgată în mod solemn pe Sinai prin Moise, este expresia caracterului și voinței lui Dumnezeu. Ea este perfectă, sfîntă, și dreaptă și bună, fiind reflectarea perfecțiunii, sfînteniei, dreptății și bunătății lui Dumnezeu (Ps. 19,8; 119, 128, 172; Deut. 4,8; Neem. 9,13; Rom. 7,12).

Baza datorii noastre religioase, ea este neschimbătoare și veșnică. Trebuia ca ea să fie neschimbătoare și veșnică deoarece Însuși Dumnezeu este neschimbător și veșnic.

Această Lege pretinde o ascultare perfectă. Ea nu cunoaște jumătăți de măsură, nici nu micșorează obligația de a păzi complet poruncile ei. Ea condamnă în mod irevocabil la moarte pe toți aceia care o calcă. Făcînd aluzie la consecințele teribile ale unei eventuale neascultări, Dumnezeu spuse lui Adam: „În ziua în care vei minca; vei muri negreșit” (vei muri murind) (Gen. 2,17).

Neascultarea lui Adam a atras asupra sa și urmașilor săi moartea. „Păcatul, — scrie sfîntul Ioan, — este călcarea Legii” (1 Ioan 3,4). Intrarea păcatului în lume coincide cu apariția fenomenului trist al morții. „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor... Toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Rom. 5, 12; 3,23).

Păcatul a despărțit pe Adam de Dumnezeu, l-a îndepărtat de izvorul vieții, grație căruia el ar fi ajuns treptat, treptat la nemurire, și l-a

așezat sub decizia de condamnare la moarte a Legii. „Pofta, cînd s-a zămislit, dă naștere păcatului; iar păcatul fiind comis, produce moartea” (Iacob 1,15). „Plata păcatului este moartea” (Rom. 6,23).

Legea lui Dumnezeu, destinată la început să facă a domni în univers armonia, a devenit din cauza decăderii, un instrument de dezbinare. S-ar părea ciudat, dar experiența confirmă lucrul acesta, iar apostolul Pavel declară: „Căci, cînd trăim sub firea noastră pămîntească, patimile păcatelor așitate de lege, lucrău în mădularele noastre, și ne făceau să aducem roade pentru moarte” (Rom. 7,5).

Astfel, Legea în loc să mîntuiască pe păcătos, prea adesea nu face decît să-i înrăutățească starea. Prin ea „vine cunoștința păcatului” (Rom. 3,20, vezi cap. 7,7). Ea este totuși spirituală, sfîntă, dreaptă și bună, dar noi sîntem firești, vînduți păcatului (Rom. 7,12,14,16), astfel încît un lucru bun în sine, poate, în contact cu păcatul, să provoace un efect distrugător. Cum s-ar explica altfel că firea să fie în vrăjmășie față de Dumnezeu, și incapabilă să se supună Legii Sale (Rom. 8,7). Legea lui Dumnezeu devine astfel o „putere a păcatului” (1 Cor. 15,56), provocînd mînia lui Dumnezeu (Rom. 4,15). „Porunca, care trebuie să-mi aducă viața, mi-a pricinuit moartea” (Rom. 7,10).

Apostolul Iacob (1,22-25) compară Legea cu o oglindă în care omul se vede așa cum este. Ca urmare, în Lege păcătosul descoperă pe Dumnezeu și perfecțiunea Sa și în același timp, egoismul său, orgoliul său, greutatea păcatului său. Descoperindu-i nelegiuirile lui, cit și neumăratele lui abateri, Legea dezvoltă în inima păcătosului sentimentul vinovăției sale și al imposibilității de a se salva prin propriile sale mijloace. Ea demască cu adevărat păcatul.

Legea nu ne mîntuiește, ci ne condamnă și noi nu ne putem susține acestei condamnări. Toate eforturile noastre rămîn fără efect, căci ne este imposibil nu numai de a păzi în mod desăvîrșit Legea, dar chiar de a șterge prin fapte de milă sau de eroism, condamnarea rostită asupra noastră de către Lege, și de a potoli astfel mînia lui Dumnezeu. „...căci nimeni nu va fi socotit neprihănit (înaintea lui Dumnezeu) prin faptele Legii” (Gal. 2,16; Rom. 3,20; vezi Gal. 3,11; Efes. 2,9; Filip. 3,9).

Legea, după ce a convins pe păcătos de decădere a sa morală și de vinovăția lui, îl va aduce treptat, la

picioarele lui Isus unde se află iertare și îndreptățire. Legea a fost ca un îndrumător care ne-a condus la Hristos, pentru ca să fim îndreptățiți prin credință” (Gal. 3,24).

„Misiunea Legii constă în a pregăti lucrarea Domnului Hristos în inimile credincioșilor. Scopul ei era — și încă este — de a da naștere sentimentului de păcătoșenie, de a face simțită nevoia de iertare.

„Dumnezeu este iubire” (1 Ioan 4,8). El ne iubește și caută să ne smulgă de sub condamnarea la moarte pronunțată asupra noastră de Lege. El știe că noi merităm moartea, El știe că cerințele Legii Sale sînt neînduplecate, și pentru motivul acesta, dînd pe Fiul Său care a murit în locul nostru, și care prin moartea Sa, a satisfăcut cerințele Legii, Dumnezeu ne acordă un har.

Iată, în adevăr, harul de care aveam nevoie. Dar ce este harul, dacă nu tocmai grațierea fără plată a unei pedepse meritate? „Căci toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu”; și sînt îndreptățiți fără plată prin harul Său, prin răs-cumpărarea care este în Hristos Isus. Căci prin har ați fost mîntuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu” (Rom. 3,23,24; Efes. 2,8).

Acest har, nu poate fi socotit un merit al nostru, nu poate fi pretins ca o recompensă a faptelor sau a umilinței noastre — căci atunci n-ar mai fi un har — ci el este un dar gratuit, care a fost meritat pentru noi prin suferințele și moartea Domnului Isus Hristos pe cruce.

Este adevărat că cuvîntul har prezintă diferite accepțiuni după locul pe care-l ocupă în frază sau după sensul dorit de autor. Aici el arată toată iubirea lui Dumnezeu care se manifestă în iertarea acordată unor ființe care nu meritau decît pedeapsă, și care se traduce printr-o îndreptățire făcută posibilă prin singele lui Isus și primită prin credință.

Păcătosul așezat sub favoarea harului pe care îl primește prin credință, trece de sub administrația Legii în administrația harului, adică scapă de pedeapsa prevăzută prin condamnarea Legii, această pedeapsă fiind suportată de Hristos. „Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți” (Is. 53,5). „Acum nu mai este nici o osîndire pentru cei care sînt în Hristos Isus” (Rom. 8,1); „Isus Hristos mîntuind pe deplin pe cei care acceptă harul Său” (Ebr. 7,25; Gal. 4,5).

Sînt creștini care pretind că cei din vechea dispensațiune, erau mîntuiți prin păzirea Legii, și că aceștia din noua dispensațiune sînt salvați prin har, și că, deci, Legea a fost desființată și înlocuită cu harul.

Nu numai Biblia, dar chiar și rațiunea se împotrivesc acestui fel de a vedea. Înainte de a întreba Biblia, să întrebăm rațiunea care ne spune: „Dacă unii ar fi fost salvați prin

Lege, iar alții prin har, ar fi existat două categorii de mîntuiți: primii, cei care au trăit înainte de Hristos și care au fost în stare să-și asigure mîntuirea prin faptele lor, faptele Legii; și alții, cei care au trăit după Hristos, și care, incapabili de a face față cerințelor Legii, au fost obligați să depindă de harul oferit de Dumnezeu în jertfa Domnului Hristos. Astfel noi am fi în decursul întregii veșnicii împărțiți în două tabere: cei care au fost mîntuiți fără Hristos, slăvind-se prin propriile lor merite prin care au intrat în ceruri, și cei care au fost mîntuiți prin Hristos, lăudînd pe Mîntuitorul lor în veci de veci. Rațiunea nu poate fi de acord cu această idee și noi știm că Biblia învață că toți cei care sînt mîntuiți, sînt mîntuiți în virtutea harului divin atribuit prin viața și moartea lui Isus.

Dacă n-ar fi fost necesară decît o dovadă pentru a stabili că harul divin era la lucru înainte de venirea lui Hristos și chiar de la creațiune, am găsi-o în faptul că Adam și Eva n-au murit imediat după ce au păcătuit. Altfel, Mielul lui Dumnezeu n-a fost El jertfit virtual înainte de întemeierea lumii? (1 Petru 1,19; Efes. 3,11).

Și ce este spus despre Abraam „părintele credincioșilor”? Nu prin faptele Legii a fost el îndreptățit, ci prin credință, așa cum stă scris: „Dacă Abraam a fost îndreptățit prin fapte, el are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu. Căci ce zice Scriptura? Abraam a crezut pe Dumnezeu și acesta i-a fost socotită ca neprihănire. Inșă celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește, nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe cînd celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce îndreptățește pe păcătoșii, credința pe care o are îi este socotită ca neprihănire” (Gal. 4,2-5). „Tot așa și Abraam, a crezut pe Dumnezeu și credința a-aceasta i-a fost socotită ca neprihănire.

Abraam a crezut în harul lui Dumnezeu manifestat prin Isus Hristos, fapt pentru care a adus jertfe în care el vedea o prechichi-puire a marii jertfe de pe Calvar. Inșuși Hristos dă această mărturie: „Abraam, tatăl vostru, a tresăltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat” (Ioan 8,56).

Să luăm pe Israeliți în peregrinările lor prin pustiu și în cursul întregii lor istorii. Cum au fost ei salvați? Prin Lege sau prin har? Evident, prin har.

Harul este deci tot atît de vechi ca și Legea, și Legea însăși își are originea înainte de Creațiune. Deci, nu Moise este acela care a dat Legea pentru prima dată și nu pe cruce a fost primul loc unde Hristos a manifestat harul lui Dumnezeu pentru prima oară.

Legea va dura tot atîta vreme ca și harul, ba chiar mai mult. Domnul Isus a spus: „Este mai lesne să treacă cerul și pămîntul, decît să

cadă o singură frîntură de slovă din Lege” (Luca 16,17). În timp ce harul nu va mai avea rațiunea de a fi, cu puțin înainte de sfîrșitul dispensațiunii prezente, Hristos încheindu-Și lucrarea de curățire a Sfintei Sfințelor din Sanctuarul ceresc, Legea va continua să existe, ea va exista în veci de veci, dacă se poate spune, atît cît va exista Dumnezeu.

Dacă Legea a fost desființată, așa cum cred unii, și dacă Isus a fost mijlocul pentru această distrugere, cum se face că a trebuit să moară pe cruce tocmai pentru a satisface cerințele acestei Legi? Legea fiind desființată, nu mai este nevoie de har, iar crucificarea Mîntuitorului nu mai are nici un sens, ea este inutilă pentru că „unde nu este Lege, nu este nici călcare de Lege” (Rom. 4,15). Fără Lege nu mai este păcat, după cum fără har nu mai este mîntuire.

Moartea Domnului pe Golgota este desigur cel mai mare argument în favoarea imutabilității Legii. Murrind, Isus a recunoscut o dată pentru toți autoritatea Legii, El a înălțat-o ca fiind temelia guvernării dumnezeiești, și a condamnat pentru totdeauna principiile anarhice ale lui Satana ale căruia lucrări, a venit să le distrugă (Ebr. 2,14,15; 1 Ioan 3,8). Triumful Legii pe cruce — care este în același timp triumful harului — constituie pentru Satana confînșirea înfrîngerii sale iremediabile.

Legea își păstrează deci rolul și în noua dispensațiune. Ea este tot atît de necesară astăzi ca și altădată pentru a demasca păcatul. Ea este totdeauna oglinda care descoperă fărâdelegile. Ea nu încetează să fie „îndrumătorul” care conduce pe păcătoșii la Isus, unde obține îndreptățirea prin credință. În loc de a aduce o jertfă pentru vină, așa cum se făcea sub vechea dispensațiune, păcătoșul aruncă o privire plină de credință asupra lui Isus care a murit în locul lui și se așează în felul acesta sub favoarea harului lui Dumnezeu. Atît înainte cît și după moartea Domnului, credinciosul este mîntuit în virtutea unui sistem identic, cu excepția unui singur punct: moartea lui Isus a înlocuit jertfele. Totdeauna se pot constata cele trei grade: Legea demască păcatul, harul oferă mîntuirea, credința cîștigă iertarea.

Contemporane înainte de Isus, și de la originea păcatului, Legea și harul, departe de a se exclude una pe alta, se completează în mod armonios. Legea descoperă păcatul, condamnă, conduce la har, dar nu salvează. Ea nu poate da îndreptățirea. Harul intervine, îndreptățește pe păcătoșii în virtutea meritelor lui Hristos primite prin credință, și-l readuce la rîndul său la Lege.

Legea și harul — sau Evanghelia — trebuie să existe sau să dispară împreună. Nu pot fi despărțite.

„Crucea, triumful harului, este triumful Legii... Departe este faptul ca aceste două să fie de neîmpăcat,

una conducînd în mod necesar la cealaltă. Vreau să spun că Legea conduce la har, și că harul, la rîndul său aduce înapoi la Lege”.

Există o declarație a Sf. apostol Pavel care a servit totdeauna ca temelie pentru pretențiile antinomia-niștilor (cei care pretind că Legea este desființată), și anume aceea care se găsește în Romani 6,14; „Căci păcatul nu va mai stăpîni asupra voastră, pentru că nu sînteți sub Lege, ci sub har”.

Nu se observă în adevăr că aceste cuvinte ar putea însemna că Legea a fost desființată, și că harul ar fi înlocuit-o. Este necesar totuși să adăugăm cîteva explicații la toate cîte s-au spus mai sus.

Creștinul nu este sub Lege: Dacă sînteți conduși de Duhul, nu mai sînteți sub Lege” (Gal. 5,18). Nu, Legea n-a reușit să mîntuiască pe păcătoșii, ea îl conduce la har, iar cel care primește harul, nu mai este sub condamnarea Legii. A căuta cineva mîntuirea în Lege fără har, înseamnă a se expune la aceeași greșală ca și acela care o caută în har fără Lege. „Voi care voți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos, ați căzut din har... Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu; căci dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos... Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr neprihănirea ar veni din Lege” (Gal. 5,4; Rom. 3,28; Gal. 2,21; 3,21).

Dar faptul de a fi eliberați de sub condamnarea Legii, nu ne face oare să cădem în greșala opusă, aceea care constă în a crede că sub dispensațiunea harului am fost dezlegați de Isus Hristos de a mai păzi Legea lui Dumnezeu, și că faptele n-au nimic de a face cu viața creștină: Ce vrea să spună apostolul atunci cînd declară că noi sîntem „sub har”?

Versetul următor explică (Rom. 6,15): „Ce urmează de aici? Să păcătuiți pentru că nu mai sîntem sub Lege, ci sub har? Nicidecum”.

Totul devine clar și rațional. Așezîndu-se sub har, creștinul este liberat de o grea sarcină, de sarcina condamnării sale la moarte. El este liber dar nu liber să arunce Legea, să facă ce vrea; el este liberat de sub sclavia păcatului pentru că Duhul care regenerează inima îl conduce. Credinciosul și-a schimbat stăpînul; aceasta este totul. Harul nu implică libertatea de a păcătui, căci aceasta n-ar fi libertate, ci sclavie, o nouă sclavie, adevărata libertate fiind nedespărțită de ascultarea liber consimțită.

Libertatea evanghelică nu este o libertate fără limită, ci numai libertatea pe care o avem în Isus Hristos care ne-a liberat de sclavia păcatului (Ioan 8,33-36). „Spiritul creștinismului este libertate, adică deplină alipire față de o lege divină”. Apostolul Iacob (2,12) nu numește el oare Legea divină „legea slobozenei”?

Trecînd de la o dispensațiune la alta, creștinul nu renunță la Lege, ci primește puterea de a o păzi. Duhul este acela care îndeplinește în el minunea reînnoirii. Harul lui Dumnezeu lucrează la „transfuzia“ vieții lui Isus în viața sa. Dar viața lui Isus a fost o viață de păzire a poruncilor Tatălui Său, și de a face cunoscut pe Dumnezeu celor păcătoși (Ioan 1,18). El a împlinit profeta lui David (Ps. 40,8,9); „Atunci am zis: 'Iată-mă că vin. În sulul cărții este scris despre mine. Vreau să fac voia Ta, Dumnezeuule, și Legea Ta este în fundul inimii mele'. El S-a conformat în totul voinței Tatălui Său. El vrea ca urmașii Săi să facă la fel.

„Dacă păziți poruncile Mele veți rămîne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămîn în dragostea Lui... Fiți deci desăvîrșiți, cum și Tatăl vostru este desăvîrșit“ (Ioan 15,10; Mat. 5,48). Ascultarea lui Isus nu ne scutește de o ascultare personală. Dacă dreptatea Legii a fost realizată în Hristos, trebuie ca ea să fie realizată și în noi. Și ea poate să fie prin puterea Duhului care lucrează în noi o naștere din nou. „Dacă cineva este în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus; iată că toate s-au făcut noi“ (2 Cor. 5,17). Viața lui Hristos se manifestă în aceea a urmașilor Săi: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine“ (Gal. 2,20). Creștinul este un „părtaș la natura divină“ (2 Petru 1,4); lucrările firii au fost părăsite și înlocuite cu acelea ale Duhului care sînt: „dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bună-tate, facere de bine, credincioșie, blîndețea, înfrînarea poftelor“ (Gal. 5,22). Și apostolul Pavel adaugă: „Împotriva acestor lucruri nu este lege“.

Creștinul realizează, prin Duhul, dreptatea legii. Astfel dacă nu este sub lege, el este cu legea, căci este sub har. Acesta nu numai că-l salvează de sub condamnare, ci și de călcarea legii. „Stabilirea legii, în inimă, iată o lucrare prin excelență, iată minunea Evangheliei.

Noi am văzut Legea conducînd pe păcătoșii la Hristos, și pe Hristos aducînd pe păcătoșii iertat și regenerat la Lege. Harul lui Dumnezeu îl pune la lucru și produce în el roadele ascultării. „Căci harul lui Dumnezeu care aduce mîntuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață să o rupem cu păgînatatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie“ (Tit 2,12-14).

„Harul ne face să trecem de la teorie la acțiune, el sapă Legea în inimile noastre“.

În felul acesta se aplică principiul noului legămînt enunțat în Ieremia 31,31-33, repetat în Ebrei 8,10-12: Dumnezeu scrie Legea Sa în inimile copiilor Săi. În primul legămînt, Israeliiți spusese: „Vom face“ și au dat greș pentru că ei căutau mîntuirea prin faptele Legii, în al doilea legămînt, Dumnezeu este acela care zice: „Eu voi face în ei“ („Voi pune Legea Mea în inima lor; și ei vor fi poporul Meu“) și Hristos este acela care ne-a arătat drumul. Prin El noi putem merge la Tatăl: „Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine“. Ioan 14,6.

Noul Legămînt, departe de a desființa Legea, o confirmă într-o formă definitivă. Lucrarea harului este stabilirea durabilă a Legii în inima credinciosului. Legea este împlinită nu ca un mijloc de mîntuire, ci ca

o consecință a acestei mîntuirii care este un har primit prin credință.

Declarația lui Pavel din Romani 2,13 nu este în opoziție cu cea din Romani 6,14 citată mai sus. „Pentru că nu cei ce aud Legea sînt neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc Legea aceasta vor fi socotiți neprihăniți“; iar cuvîntul lui Iacob este absolut în armonie cu toată doctrina harului: „Vrei dară să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică?... Vedeți dar, că omul este socotit neprihănit prin fapte și nu numai prin credință“. (Iacob 2,20,24).

ALTOIREA LĂMÎIULUI ȘI TRANDAFIRULUI

de IOAN I. DĂNEȚIU

Pe lingă casa oricărui gospodar chibzuit se găsesc rezerve și amenajate mici grădinițe în care s-au plantat cite unul sau mai multe fire de trandafiri cu dorința ca aceștia, prin florile lor parfumate să înfrumuseze gospodăria și să parfumeze aerul din jur. Acest lucru pe lingă faptul că e frumos, este și sănătos, căci cine dintre noi nu știe, și n-a simțit cu cită bucurie intri într-o asemenea gospodărie.

Cunoaștem apoi cu toții rolul deosebit de important în gospodărie, al lămîilor. În multe gospodării poți să găsești cite un mic copăcel în care atîrnă lămîi începînd de la acelea la care abia le-a căzut floarea, pînă la acelea care galbene și rumene pare că ne zic: sînt gata să fiu sacrificată pentru sănătatea ta.

Atît cultura trandafirilor cit și a lămîilor nu este pretențioasă. Mai ales, ținînd seama de condițiile de climă favorabile ale țării noastre. Partea cea mai grea este însă înmulțirea acestor arbuști atît de plăcuți și folositori.

Înmulțirea trandafirilor poate fi ușor rezolvată dacă ținem seama

că pe cîmpiile bogate ale țării noastre se găsesc mii și mii de tufane de trandafiri sălbatici cunoscuți sub numele de măceși, care la rîndul lor și ei sînt foarte valoroși dacă știm cum să-i prețuim pentru fructele lor: măceșile. Despre acestea însă vom scrie într-un număr viitor.

Trandafirii sălbatici, măcieșii, pot fi însă înobilizați prin altoire, schimbîndu-le însușirile ereditare pe baza legii biologice a plantelor că transplantînd un mugure de pe un soi înobilat pe o tulpină sălbatică vom obține un pom mai rezistent la ger, secetă și alte intemperii, ceea ce se realizează prin altoire.

Același lucru se produce și cu lămîii. Procurarea de fire de lămîi sălbatici se face mai cu ușurință și mai ieftin. Ei se înmulțesc prin semințe și butași. Dar și la lămîi se pune problema înobilării lui care se obține numai pe calea altoirii lui.

Dintre multiplele sisteme de altoire cel mai recomandabil pentru trandafiri și lămîi este altoirea în ochi sau oculație, despre care în rezumat redăm mai jos citeva noțiuni.

Altoirea în ochi se face primăvara în momentul începerii vegetației, și uneori toamna când vegetația încetează. Cel mai recomandabil însă, pentru lămii și trandafir este altoirea în ochi primăvara, care se execută de obicei în perioada lunii aprilie—mai.

Înainte de a trece la executarea altoirii, trebuie să selecționăm firele de lămii sau trandafiri pe care vrem să le altoim. A doua parte principală a lucrării este să ne pro-

RECUPEREA OCHILUI

curăm ramuri cu ochi (muguri) din care vom selecționa ochii pe care îi vom transplanta pe portaltoi, pe firele pe care le altoim. Selecționarea ramurilor cu ochi (muguri) are o deosebită valoare, și de ea depinde în mare măsură rezultatul altoirii. Cele mai bune ramuri cu lăstari (rămurele) de pe care să recoltăm muguri sînt cele crescute în primul an trecut și situate în partea cea mai luminată a coroanei și cam la mijlocul pomului, adică să nu fie nici prea la vîrf, nici prea lîngă rădăcină. Rămurelele recoltate să fie cît mai drepte și frumoase și nu prea groase. Ele se vor tăia din pom cu un briceag bine ascuțit, tăiere care se face pieziș. După recoltarea rămurelelor cu ochi se vor tăia cu grijă frunzele de pe rămurele dacă au ieșit, fiind atenți ca să nu rănim ochii (mugurii). Aceasta pentru ca frunzele să nu absoarbă apa din ramuri prin transpirație. Din aceste rămurele vom recolta ochii sau, mugurii pe care îi vom transplanta pe portaltoi. Mugurii se vor recolta de la mijlocul ramurii. Nu sînt buni cei de la vîrfurile ramurii căci nu sînt copti și nici cei de la trunchiul ramurii căci

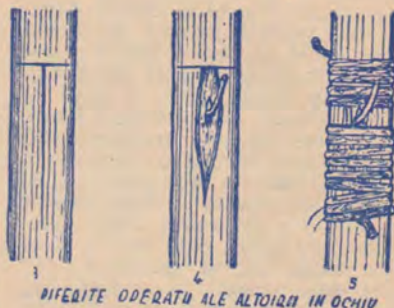
sînt muguri dorminzi. Recoltarea mugurilor se va face numai în momentul cînd se face altoirea.

După ce ne-am procurat ramurile cu muguri, cu un briceag care trebuie să taie foarte bine, de preferință briceag pentru altoit, creștăm coaja portaltoiului în forma de T, (vezi fig. 3). Cu acelaș briceag vom face acum recoltarea mugurelui pe care vrem să-l transplantăm, tăind de la 1—2 cm. de deasupra mugurelui în jos, coaja rămurelei în așa fel încît să fie tăiat și mugurele, și chiar cu foarte puțin lemn (vezi fig. 1 și 2). O grijă deosebită trebuie avută ca briceagul de altoit să nu aibă gura îndoită căci va produce rupturi sub mugure, care nu sînt sănătoase. Cu vîrfurile briceagului apoi deschidem coaja creștată mai înainte de pe portaltoi, și cu grijă introducem mugurele sub coaja acestuia, după care închidem cu grijă coaja (vezi fig. 4), apoi legăm ușor portaltoiul cu rafie, sau în lipsa acesteia cu fășii de coajă de cîneșă sau de lemn de tei, în așa fel ca mugurele să fie ocolit și liber (vezi fig. 5). O grijă deosebită trebuie s-o avem ca să nu atingem cu mîna nici partea dinăuntru a mugurelui și nici lemnul deschis al portaltoiului. Mîna are pe ea săruri care vor dăuna.

UN ALTOI REUȘIT ȘI SĂURAREA LUI

Înălțimea de la pămînt a locului pe portaltoi unde vom face altoirea, depinde de portaltoi. În tot cazul ea să nu fie pe un loc prea îmbătrînit și cu coaja crăpată, ci pe un loc unde coaja este netedă și nici prea înalt. După altoire, portaltoiul se va rețea la o înălțime de 15—20 cm. deasupra locului unde s-a făcut altoirea. După 8—12 zile ochiul va începe să lucreze, vor ieși micile frunze și lăstarul va începe să crească. Dacă în acest timp ve-

DEFINITE OPERAȚIILE ALTOIRII ÎN OCHIU

dem că mugurele se înnegrește și dacă vedem că la o atingere ușoară codița fostei frunze nu va cădea, este semn că altoirea nu a dat rezultate, nu s-a prins și se poate face o altă altoire.

După 2—3 săptămîni de la altoire, dacă ea a dat rezultate bune, se slăbesc legăturile pentru ca seva să poată lucra în voie, însă nu se dezleagă definitiv, pentru că mugurele ar putea fi împins de sevă afară prin calusul format sub mugure. Abia în primăvara anului viitor, legătura va putea fi îndepărtată definitiv.

Capul care a rămas de la punctul de altoire în sus, va servi pentru sprijinirea mlădiței tinere, pînă cînd aceasta s-a dezvoltat bine, iar după aceea se va rețea pieziș la 2—3 cm. deasupra locului altoirii.

Cînd noua mlădiță a ajuns la înălțimea de circa 1 m. se va tăia vîrfurile ei cu un briceag ascuțit pentru ca să nu se grăbească prea mult creșterea în sus și seva să lucreze mai mult la întărirea și îngroșarea tinerei mlădițe (vezi fig. 6).

SIMON PETRU

de MIHAIL POPA

Simon Petru, apare într-un mod foarte proeminent în fruntea grupei apostolice. Doi tineri urmau pe Isus Hristos, dintre care unul era Andrei, fratele lui Simon. El nu a ținut ascunsă această bucurioasă descoperire pe care a făcut-o; disde-dimineață se grăbi să spună fratelui său Simon, că el a găsit pe Mesia. Simon, care era unul dintre aceia care așteptau mântuirea lui Israel, urmă imediat pe fratele său la locul unde era Mîntuitorul; și la sosirea lor, Acesta îi dădu imediat o dovadă a divinității Sale, saluându-l de prima dată cum îl văzu pe numele său, și spunându-i atît cine este, numele și rudenția sa, cum și ce nume i se va conferi nu peste mult timp. Din clipa aceia, Petru și tovarășii săi deveniră discipoli constanți și de nedespărțit ai Marelui Mesia, supunându-se regulilor disciplinei Sale, și trăind sub auspiciile ei. Domnul nostru Isus Hristos intrînd în importanța Sa misiune, a gîndit că este bine să selecționeze cîteva persoane dintre urmașii Săi, care să fie martori permanenți ai minunilor și învățăturilor Sale. Din grupa cea mare a ucenicilor El a ales doisprezece, care să fie apostolii Săi și care să-L urmeze continuu în toate locurile. Mai tîrziu, El îi investî pe aceștia cu puterea de a face minuni și-i trimise în diferite părți ale Iudeii, pentru a colabora la lucrarea pe care El însuși o începuse cu atîta bucurie.

Nu posedăm amănunte cu privire la Sf. Petru, mai înainte de noaptea înaintea căreia Mîntuitorul nostru Isus Hristos a poruncit ucenicilor Săi să ia corabia și să treacă de partea cealaltă, în timp ce El a rămas să dea drumul mulțimilor. Dar o furtună puternică se iscă, furtună ce punea în mare primejdie viața lor, cînd Maestrul lor veni la ei mergînd pe suprafața agitată a apei ca și cînd ar fi mers pe uscat. La apropierea Sa, ucenicii fură foarte speriați, crezînd că este un duh, o arătare. Dar în curînd, Domnul Hristos, Stăpînul și Mîntuitorul lor, le liniști temerile. Petru, dori ca Maestrul său să-l cheme la El pe ape și el obținu permisiunea din partea Domnului de a părăsi corabia și să meargă asemenea Domnului pe ape, ieșind astfel în întîmpinarea acestuia printre valurile furioase ale mării. Dar, cînd el auzi în spatele său mugetul furios al valurilor care se multiplicau la infinit

într-o înaintare impetuoasă, el începu să se teamă, și pe măsură ce credința lui scădea, corpul său se scufunda în apa rece a mării Galileii. În cele din urmă într-o mare agonie, el ceru asistența și ajutorul Aceluia ce putea să-l ajute într-o asemenea situație. Strigătul său nu a fost în zadar. Compătimitor și gata de a ajuta, Mîntuitorul întinse mîna Sa și-l așeză din nou pe suprafața apei cu o muștrare ușoară și plină de gingășie: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?”.

La puțin timp după aceea, Mîntuitorul fiind în situația de a primi o dovadă a slavei Lui viitoare, a luat cu Sine pe trei dintre ucenicii Săi cei mai apropiați; pe Petru și pe cei doi filii ai lui Zebedei, și merge cu ei pe un munte foarte înalt; și în timp ce ei erau angajați într-o rugăciune plină de adorare față de Cel Atotputernic, Domnul Isus Hristos S-a schimbat la față înaintea lor, avînd pe chipul Său o înfățișare mai strălucitoare ca a soarelui, la amiază. După această scenă cerească, Mîntuitorul nostru călătorii prin Galilea și la întoarcerea Lui la Capernaum, cel ce strîngea dările veni la Petru și-l întrebă dacă Mîntuitorul plătea sau nu darea. Cînd Mîntuitorul nostru fu informat cu privire la această cerință, El, decît să aducă o ofensă cuiva, ieși din această situație, printr-o minune.

Mîntuitorul se îndrepta acum pentru ultima dată pe drumul către Ierusalim, și El dădu la doi dintre ucenicii Săi misiunea de a-I aduce un animal pe care să călătorească, pe care, conform obiceiului regesc de atunci, să între în Ierusalim, cum și pentru împlinirea celor profetizate cu privire la El. Apoi cu altă ocazie, Mîntuitorul mergînd de la Betania la Ierusalim, trimise pe doi dintre ucenicii Săi și anume pe Petru și pe Ioan pentru a pregăti paștele. Totul fiind gata, Mîntuitorul și apostolii intrară în casă, și se așezară la masă. Dar Marele Învățător, care adesea învăța prin exemplu, ca și prin principii stabilite, se ridică de la locul Lui, luă un șervet, și turnînd apă într-un lighean, începu să spele picioarele ucenicilor Săi; și pentru a-i învăța umilința și facerea de bine, prin propriu exemplu. „Dar, venind la Petru, el nu admise sub nici un motiv ca Domnul Isus să îndeplinească o astfel de slujbă umilă și lipsită de considera-

A FOST PETRU PRIMUL PONTIF?

„Dar voi, le-a zis El, 'cine ziceți că sînt?' Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: 'Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!' Isus a luat din nou cuvîntul, și i-a zis: 'Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sîngele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui. Îți voi da cheile împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pămînt, va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pămînt, va fi dezlegat în ceruri'. Atunci a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Hristosul. De atunci încolo, Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătinească mult din partea bătrînilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorît, și că a treia zi are să învieze. Petru L-a luat de o parte, și a început să-L mustre, zicînd: 'Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întîmple așa ceva!' Dar Isus S-a întors și a zis lui Petru: 'Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gîndurile tale nu sînt gîndurile lui Dumnezeu, ci gînduri de ale oamenilor' ". Mat. 16,15-23.

Pe aceste texte, unele școli teologice au construit doctrina Primatului Apostolului Petru, și au învățat că Petru și urmașii săi ca episcopi ai Romei sînt Papi sau Conducători ai Bisericii. Dar Domnul Hristos se referă la mărturisirea de credință a lui Petru în Domnul Isus ca Hristos, Fiu al Dumnezeului celui viu, și nu la însuși Petru ca fiind el stîncă veacurilor.

În epistola sa, Petru spune: „Ca să vă fac să vă aduceți aminte de lucrurile vestite mai dinainte de sfinții prooroci, și de porunca Domnului și Mîntuitorului nostru, dată prin apostolii voștri". 2 Petru 3,2. Aici, el ne vorbește despre „apostolii voștri". Deci, apostol și nu altceva. „Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sînt un prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos, și părtași al slavei care va fi descoperită: Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un cîștig mîrșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpîni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcîndu-vă pilde turmei". 1 Petru 5,1-3. Petru dădea aici sfaturi ca un bătrîn, ca un prezbiter și nici-decum ca un „Papă".

El se recomandă Bisericii ca „apostol". „Petru, apostol al lui Isus Hristos, către aleșii care trăiesc ca străini, împrăștiați prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia". 1 Petru 1,1.

ție. Ce! Fiul lui Dumnezeu să se coboare la a spăla picioarele unor ființe muritoare... păcătoase? Un gând care-l șocă pe apostol, și care declară cu hotărâre: „Niciodată nu-mi vei spăla picioarele”. Dar, pe un ton blînd și părintesc, Mîntuitorul îi spuse că dacă nu-i va spăla picioarele — atunci, el, Petru... nu va putea avea parte împreună cu El, arătînd sau lăsînd să se înțeleagă că această lucrare avea ceva deosebit în ea și însemna recunoașterea stării umilite a credinciosului, recunoașterea păcatelor și dorința ca Duhul cel Sfînt al lui Dumnezeu să aducă tuturor, virtuțile cele minunate ale unui astfel de suflet.

Astfel, după ce le dădu acest exemplu și această dovadă de umilință, ca și ei să facă la fel, Domnul nostru Isus Hristos, începu să reflecteze la apropiatele Sale suferințe și la persoana ce avea să-L vindă, să-L dea în mîinile celor cruzi, spunînd ucenicilor că nu un străin sau un vrăjmaș va face aceasta, ci unul din prietenii Săi, unul dintre apostolii Săi, și chiar unul dintre aceia ce se află în acel moment cu ei la masă, acela îl va vinde. Mîntuitorul institui cu acea ocazie, serviciul Sfintei Cîine, instituție pe care El o lăsă Bisericii după El, ca să fie în mod constant celebrată și observată în Biserică, ca un monument de aducere aminte a iubirii și jertfei Sale față de păcătoși; spunîndu-le că El avea să-i părăsească de acum, și că „acolo unde se duce El, ei nu pot veni”. După ce Sfînta Cîină a luat sfîrșit, ei au cîntat un imn și s-au îndreptat cu toții spre Muntele Măslinilor, unde din nou, Domnul Isus le arătă cît de mult aveau ei să fie șocați și zdruncinați din cauza celor ce aveau să se întîmple cu El.

De acum, ei intraseră în grădina Ghetsemani. Lăsînd pe ceilalți ucenici mai în urmă, Domnul Isus luînd pe Petru, Iacob și Ioan Se retrase într-un loc și mai liniștit al grădinii, pentru a păși pe scena mării tragedii ce se apropia.

Aici Mîntuitorul Se zbătu într-o agonie de moarte, o situație ce nu a mai confruntat vreodată vre-o ființă, în timpul căreia El Se rugă cu toată puterea și stăruința, Tatălui. În timp ce Mîntuitorul se lupta în rugăciune cu Tatăl, cei trei ucenici adormiră — deși de trei ori El îi vizită și-i îndemnă să vegheze în rugăciune „căci, spunea El, duhul este plin de rivnă, dar carnea este neputincioasă”. În timp ce Mîntuitorul sta de vorbă cu ei, un grup de ostași însoțiți de preoți și de o gloată, conduși de Iuda, pătrunseră în grădină și arestară pe Marele Preot al mîntuirii noastre, pe Domnul Hristos.

Petru în zelul său necontrolat, trase sabia și fără vre-o poruncă a Domnului, lovi o persoană ce părea că joacă un rol de seamă în prinderea și legarea Domnului, și-i tăie urechea. Acest zel necontrolat și ne la locul lui fu foarte neplăcut Mîntuitorului care mustră pe Petru. Acum, încrederea și credinșia a-

postolilor era pusă la încercare și ce să vezi, în loc să-și asiste Maestrul, ei îl părăsiră și... fugiră. Soldații care-L legară pe Isus, îl dușeră cu ei și-L predară preoților celor mai mari.

Între timp, Petru, care urmase pe ceilalți ucenici în fuga lor, își reveni și se întoarse să caute pe Domnul său. Petru, fiind admis în sala cea mare unde aduseră pe Domnul Isus, și fiind recunoscut de slujnica ce-i dăduse drumul în sală, fu acuzat a

fi și el unul din aceia ce urmaseră pe Cel prins; dar Petru negă lucrul acesta și se retrase din sală și atunci auzi primul cîntat al cocoșilor, lucru ce putu să-l facă pe acest ucenic să-și revină, să-i trezească conștiința și să-și aducă aminte de afirmațiile și asigurările pe care el le dădu numai cu cîteva ore înainte, Domnului Isus. Dar aceasta nu avu loc. În timp ce se afla aici, o altă slujnică îl întîlni și-i aduse aceeași acuzație, dar Petru respinse cu hotărâre aceasta, și pentru a face să fie crezut, el însoți afirmația de un jurămînt. Cam la o oră după aceasta o slujnică a Marelui Preot îl acuză de asemenea ca fiind unul dintre urmașii Domnului Hristos. Dar Petru negă cu încăpăținare acest lucru; și adăugînd la păcatul său altul, el nu numai că întări

Petru nu a exercitat niciodată vre-o autoritate față de ceilalți apostoli.

„După ce s-a făcut multă vorbă, s-a sculat Petru și le-a zis: 'Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca, prin gura mea, Neamurile să audă cuvîntul Evangheliei, și să creadă'. Cînd au încetat ei de vorbit, Iacob a luat cuvîntul, și a zis: 'Fraților, ascultați-mă!'” Fapte 15,7,13.

Deci, Iacob era conducătorul, prezbiterul, bătrînul Bisericii, și nu Petru.

Iar în Fapte 16,4, este vorba despre hotărîrile apostolilor și prezbiterilor și nu ale „Papei — Petru”, ce ar fi condus din Ierusalim. „Pe cînd trecea prin cetăți, învăța pe frați să păzească hotărîrile apostolilor și prezbiterilor din Ierusalim”.

Fapte 8 ne arată că Petru a fost trimis de apostoli la alții și nu invers.

Pavel îl considera pe Petru ca un egal.

„Dar socotesc că nici eu nu sînt cu nimic mai pe jos de apostolii aceștia 'nespus de aleși!'” 2 Cor. 11,5.

„Am ajuns nebun: voi m-ați silit. Dar voi trebuia să mă lăudați; căci, măcar că nu sînt nimic, totuși cu nimic n-am fost mai pe jos de acești apostoli așa de minunați”. 2 Cor. 12,11.

„Cei ce sînt socotiți ca fiind ceva — orice ar fi fost ei, nu-mi pasă: Dumnezeu nu caută la fața oamenilor — aceștia, zic, ei cei cu vază nu mi-au adăus nimic. Ba dimpotrivă, cînd au văzut că mie îmi fusese incredințată Evanghelia pentru neamuri... — căci Cel ce făcuse din Petru apostolul celor tăiați împrejur, făcuse și din mine apostolul Neamurilor — și cînd au cunoscut harul care-mi fusese dat, Iacov, Chifa și Ioan, care sînt priviți ca stîlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba, mina dreaptă de însoțire, ca să mergem să propovăduim: noi la Neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur. Ne-au spus numai să ne aducem aminte de cei săraci și chiar așa am și căutat să fac. Dar cînd a venit Chifa în Antiohia, i-am stat împotrivă în față, căci era de osîndit. În adevăr, înainte de venirea unora de la Ierusalim, el mînca împreună cu Ne-

Continuare în pag. 24

printr-un jurămintă aceasta, ci rosti cuvinte de blesteme și injurii. Dar nici nu termină el de blestemat și injurat, când cocoșul cîntă din nou; Mîntuitorul își întoarce privirea de la judecătorii Săi și-i înțilni privirea, privire ce-i străpune inima, și-i reaminti ceea ce Mîntuitorul spusese, și anume că el îl va părăsi și nu-l va mai recunoaște. Petru nu mai putu să suporte această situație; el fugi din palatul marelui preot și ajungînd în Ghetsemani, plîns amar.

Petru nu a așteptat mult fără a avea un răspuns la rugăciunile sale, pentru că în ziua învierii, Domnul i se arătă. Fiind primul dintre ucenicii care a mărturisit public despre divinitatea misiunii lui Mesia, era un lucru logic ca el să fie primul care să-l vadă după învierea Lui, cum și pentru a convinge pe acest ucenic că vina lui de a lepăda pe Mesia, îi era iertată și că El a venit — asemenea Samariteanului milos, de a turna ulei în conștiința sa rănită. Într-o dimineață, pe cînd ei lucrau ca de obicei la lucrul și ocupația vieții lor, și petrecînd toată noaptea fără ca să aibă vreun succes, ei văzură la țarm o persoană cu o înfățișare destul de gravă, care îi chemă și-i întrebă dacă nu cumva aveau ceva de mîncare, lucru la care ei au răspuns — NU! Atunci, spuse acesta, aruncați plasa în partea dreaptă a corăbiei și veți găsi. Însăpîmîtați și uimiți de un asemenea succes, ucenicii priviră pentru un timp unul la celălalt, pînă cînd Ioan îi spuse lui Petru că persoana de pe țarm era fără îndoială Domnul și Învățătorul lor Isus Hristos, pe care, vînturile, marea și locuitorii apelor erau totdeauna gata a-L asculta. Imediat ce Petru auzi afirmația lui Ioan cu privire la strănul de pe țarm, zelul său se inflăcăcă și neținînd seama de faptul că apa era rece, își scoase hana de pescar, se aruncă în valuri înotînd spre țarm; nerăbdarea de a fi lingă Mîntuitorul nu-i mai dădea putința a rămîne în corabie pînă ce acesta avea să ajungă la țarm. De îndată ce ucenicii ajunseră la țarm ei găsiră un mic foc pilpînd și erau puși pești pe jărătic. Dar fără să țină seama că era deja pești puși pe jărătic, El le spuse să aducă din peștii ce-i prinseră cu acea ocazie și să-i pregătească pentru masă.

Cînd masa se termină, Mîntuitorul se adresă în mod deosebit lui Petru, cerîndu-i să fie foarte atent și plin de grijă în lucrarea sa cu sufletele, și pentru că El știa că nimic în afară de o sinceră iubire față de El nu îl va putea susține pe acest ucenic sub imperiul necazurilor și primejdiilor, într-o lucrare așa de mare și dificilă, El îl întrebă dacă el îl iubește mai mult decît ceilalți ucenici; muștrîndu-l cu multă blîndețe pentru afirmațiile lui hotărîte de mai înainte. Petru, pe care experiența recentă îl învățase umilînța, răspunde cu modestie că nimeni nu cunoaște mai bine decît El, integritatea și sinceritatea sentimentelor lui. Tu cunoști inimile

tuturor, nimic nu este ascuns de fața Ta, deci Tu știi foarte bine că Te iubesc. Întrebarea a fost de trei ori repetată de slăvitul nostru Mîntuitor și tot de atîtea ori s-a răspuns de către Apostol; acesta fiind tocmai acela, care, printr-o întreită lepădare dăduse suficiente motive pentru a-i încerca iubirea, a trebuit acum, printr-o întreită mărturisire să dea mai mult decît o asigurare obișnuită despre sincera lui iubire pentru Învățătorul său; și la toate aceste mărturisiri Marele nostru Răscumpărător a adăugat această însemnată probă a iubirii lui: „Păste oile Mele“. Îndrumă-i și învață-i cu toată grija și cu toată blîndețea. Nu mult după aceasta Mîntuitorul nostru S-a arătat ucenicilor Lui la Ierusalim, pentru a-și lua ultimul Său rămas bun de la ei, care-L însoțiseră în tot timpul lucrării Sale publice printre fiii oamenilor. El îi conduse acum pînă la Betania, un sat așezat pe Muntele Măslinilor, unde le spuse pe scurt că ei erau cei pe care El îi alesese să fie martori la moartea și învierea Sa; o mărturie pe care ei trebuiau să-o facă cunoscut. La încheierea acestei predici, El Și-a pus mîinile asupra lor și le-a dat solemna Lui binecuvîntare; și în acest timp El a fost luat dintre ei.

Apostolii, deși lipsiți de prezența personală a scumpului lor Domn și Învățător, erau neobosiți în a îndeplini însărcinarea pe care o primiseră de la El. Primul lucru care i-a preocupat după întoarcerea lor la Ierusalim, era de a completa locul vacant în ceea ce privește numărul lor, ivit mai tirziu prin nefericita cădere și apostazie a lui Iuda. După completarea locului vacant în rîndul apostolilor, ei și-au petrecut timpul în rugăciune și meditare pînă la sărbătoarea Cincizecimii, cînd s-a împlinit făgăduința Marelui lor Învățător cu privire la trimiterea Duhului Sfînt. Creștinii erau adunați laolaltă, ca de obicei, pentru a îndeplini serviciile publice de închinare, cînd deodată un sunet, ca acela al unui vînt puternic, a venit asupra lor, ce reprezenta puternica eficacitate a Duhului Sfînt care trebuia acum să li se facă cunoscut. După aceea au apărut acolo niște flăcări mici de foc, care, în formă de limbi au coborît și s-au așezat pe capul fiecăruia dintre ei, ceea ce însemnează că bucuria de acest dar ar trebui să fie sinceră și continuă. După aceasta ei au fost îndată umpluți de Duh Sfînt, care într-o clipă, i-a făcut în stare să vorbească curgător mai multe limbi pe care ei niciodată nu le învățaseră și probabil că niciodată nu le auziseră.

Vestea unui fapt atît de ciudat și de brusc s-a răspîndit repede în tot Ierusalimul, care în acel timp era plin de prozeliti Iudei, „oameni cucerici din toate neamurile care sînt sub cer“. Aceștia cum au auzit de această miraculoasă revărsare a Duhului Sfînt au și venit în adunarea credincioșilor într-un număr surprinzător de mare, unde au rămas uimiți auzînd pe acești Gali-

leeni vorbindu-le chiar în limba lor maternă, atît de multe și atît de deosebite unele de altele. Această surprinzătoare lucrare a avut efecte deosebite asupra minților celor prezenți. Unii puneau acest lucru pe seama unei minuni, iar alții o atribuiau puterii și tăriei mustului (vinului nou). Atunci ucenicii s-au ridicat cu toții în picioare, și Petru, în numele celorlalți, a luat cuvîntul pentru a combate această calomnie injurioasă. Rezultatul cuvîntării lui a fost tot așa de surprinzător și de uimitor; deoarece un mare număr din aceia care mai înainte își băteau joc de credința lui Isus, L-au recunoscut acum ca Mîntuitor al lor.

Curînd după această revărsare a Duhului Sfînt, Petru și Ioan pe cînd se suiau împreună la Templu, au văzut pe un biet olog neputincios, în vîrstă de aproape 40 de ani, care era olog din naștere, ce stătea la poarta Templului, numită „Frumoasa“ și cerea milă de la cei ce intrau în Templu. Această stare nenorocită le-a mișcat inimile; și Petru uitîndu-se țintă la el, a zis: bogățiile acestei lumi, aurul și argintul atît de mult dorite de fiii oamenilor, nu le amca să ți le dau; dar am puterea de a restabili viața și sănătatea, și sint gata să te ajut; apoi, luîndu-l de mînă, i-a poruncit în Numele lui Isus din Nazaret, să se scoale și să umble. După aceea, acesta i-a însoțit în Templu, umblînd, sîrînd și lăudînd pe Dumnezeu.

Învățătura creștină se răspîndea în Ierusalim fără violență. Dar acum interveni acțiunea fariseilor și cărturarilor ce aduse moartea diaconului Ștefan și lucrul acesta a dus la împrăștierea ucenicilor, și Evanghelia a fost dusă Neamurilor. În cele din urmă, Biserica s-a bucurat un timp de liniște și de pace, în care timp Apostolul Petru s-a dus să viziteze comunitățile de curînd întemeiate. Petru după ce și-a terminat vizita s-a reintors acum la Ierusalim, unde a lucrat neîncetat pentru binele comunităților.

Irod Agripa, care satisfăcuse foarte mult pe Iudei prin omorirea Apostolului Iacob, a aruncat în închisoare și pe Petru curînd după întoarcerea lui la Ierusalim. Chiar în noaptea dinaintea zilei fixată pentru executarea lui, a fost trimis un înger din cer în temnița unde Petru se afla dormind. Îngerul l-a trezit și i-a poruncit să se învingă și să-l urmeze. Petru a ascultat. Îngerul l-a condus pînă pe una din ulițe și apoi s-a despărțit de el; și atunci Petru s-a desmeticit și a văzut că nu a fost un vis, ci că marele și preaiubitul lui Învățător trimisese într-adevăr un sol de sus, și l-a eliberat din închisoare. Dimineața a venit la închisoare ostașii din partea lui Irod, cu ordinul de a scoate afară pe Petru. Dar cînd au intrat în închisoare paznicii le-au adus la

Continuare în pag. 24

DESPRE POLITEȚE

de PAVEL CRIȘAN

„Să aveți o purtare bună în mijlocul oamenilor... pentru ca prin faptele voastre bune să onorați pe Domnul în ziua cercetării“.

„Purtați-vă ca niște oameni slobozi, fără să faceți din slobozenia aceasta o haină a răutății... Cinstiți pe toți oamenii, iubiți pe frați, temeți-vă de Dumnezeu, dați cinste autorității“.

1 Petru 2, 12, 16, 17

„Nu te abate niciodată din calea virtuții și a onoarei, este singurul mijloc ca să fii fericit“.

Buffon

Între virtuțile de temelie ale adevăratului caracter, politețea este una din virtuțile cele mai de seamă.

Așa cum într-o măsură desul de importantă, ne aminteste însăși etimologia cuvântului, politețea este arta de a trăi într-un mediu social — familie, uzină, întreprindere, instituție, sat, oraș, cunoșcuți — pe scurt, într-o lume civilizată.

Ea reprezintă, așa cum ne-o definesc dicționarele, felul de a se purta și de a vorbi al persoanelor bine crescute, care țin seama de regulile buneii civiunțe și de considerația pe care trebuie să o aibă față de alții.

„Atitudine binevoitoare, atentă, potrivit cerințelor buneii civiunțe, amabilitate“.

Ea este — am putea zice — soră nedespărțită cu bunăvoința și reprezintă exteriorizarea unui suflet cu adevărat nobil și însușirea sau totalitatea însușirilor unui caracter bine crescut.

Pentru un credincios, ea trebuie să reprezinte exteriorizarea unei inimi din nou născute și a unui suflet cu adevărat sfințit.

Apostolul Petru zice: Să aveți o purtare bună (frumoasă) în mijlocul oamenilor, fiți supuși (amabili, politicoși), pentru Domnul, atât celor mici cât și celor mari; cinstiți (fiți politicoși), față de toți oamenii, dați cinste dregătorilor; sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn; fiți totdeauna gata să răspundeți totdeauna cu

blindețe (politețe, amabilitate); căci cine iubește viața și vrea să vadă zile bune să-și înfringă limba de la rău, și buzele de la cuvinte înșelătoare, să se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea și s-o urmărească.

Apostolul Pavel completează apoi: urmăriți ce este bine înaintea tuturor oamenilor; și da-te pe tine însuși pildă de fapte bune, în toate privințele, dând dovadă de vrednicie, curăție și de vorbire sănătoasă, politicoasă și fără cusur.

Mintuitorul ca un rezumat al virtuților zice: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit“.

S-ar părea câteodată, că politețea este o virtute cu care să răspundem la politețe sau amabilitate. În realitate însă, politețea este o virtute care se dăruiește fără a urmări scopuri meschine și fără a se întreba dacă i se răspunde tot cu politete. Aceasta este adevărata politețe și ea reprezintă nu un efort exterior de circumstanță, ci, roadele unei inimi nobile și a unui suflet mare.

Politețea, este buna civiunță în spiritul ei înalt călăuzitor. Este punerea în practică în purtarea de fiecare zi a roadelor, rânduieților buneii civiunțe și a unei inimi sfințite. Este puterea fermecătoare cu care pătrundem la inima oamenilor, și alții pătrund la inima noastră. Ea este impli-

nirea cuvintelor Fiului lui Dumnezeu care zicea: „Ceea ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le voi mai întâi căci altfel dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor cu nici un chip nu veți intra în Impărăția lui Dumnezeu“.

Politețea trebuie să aibă în vedere și să plece de la acest deziderat al desăvârșirii educației vieții, căci, numai învățând să se respecte pe sine, va ști copilul mai târziu să respecte pe alții, ajungând convins că printr-o purtare politicoasă față de alții, va respecta pe alții, și că acest respect și-l dă lui însuși — zice A. Țița. Ca să ajungem aici, trebuie să ne punem întodeauna în situația în fața căroră stăm, și să ne gândim cât respect am aștepta noi, dacă am fi în locul lor și să ne purtăm cu ei cum am dori să se poarte ei cu noi. Politețea va fi atunci o cheie fermecată, care îți va deschide toate ușile, toate inimile — zice acelaș autor.

Cineva spunea despre politețe că ea este un mod de a fi sau de a te purta, care se strecoară în toate manifestările vieții sociale, ca unsoarea într-o mașinărie, pentru a-i înlesni mișcările. A te impune prin brutalitate nu este decât o situație provizorie pe care o poate anula oricând o brutalitate mai mare. Brutalitatea aduce ruperea prin ripostă sau prin fugă și foarte des produce antagonism și ură. Politețea aduce armonie... Omul nu are instinctul, care permite unor animale să trăiască împreună, ascultând de leaea speciei. Omul ca ființă superioară are politețea ca să înlocuiască această lege. Politețea împacă firea individuală cu firea socială și păstrează ferită de dezordine, folosirea superioară a libertății. Politețea, este disciplina libertății, este o forță care nu are nevoie de forță ca să învingă, să tindă către cucerirea pașnică a altuia. Este exact ceea ce spune apostolul Pavel când zice: „Voi sinteți liberi, numai nu faceți din libertatea aceasta o haină a răutății!“.

Politețe, frumoasă virtute, o floare atât de rară și atât de scumpă venită din sferile cerești, unită cu învățăturile Marelui Învățător tu vei avea o influență surprinzătoare spre a înălța, dezvolta și întări toate facultățile omului. Acel care de când pășesc în pregătirea pentru școala vieții vor lua aceste virtuți ca temelie a educației lor, vor ajunge bărbați cu o judecată sănătoasă și o istețime ageră, și de ce n-ar fi astfel când cunoaștem legea că omul este în cea mai mare măsură ceea ce se pregătește și vrea să fie.

Gînditori ai lumii au privit spre această virtute atât de esențială și de necesară pentru armonia dintre oameni. Redăm mai jos cîteva din exprimările gîndurilor lor :

— Politețea într-o conversație dovedește noblețea sufletului.

— Atîrnă de noi să fim politicoși și îndatoritori, pentru aceasta nu e nevoie de nici un ban.

— Politețea nu caută nimic și cumpără totul. — Lady Montague.

— Un alt fel de a-ți dovedi adevărata politețe, este să respecti părerea altuia. Poți să-ți spui principiile și părerile cu o desăvîrșită simplitate, fără să fie nevoie de vorbe tari sau de atitudini arogante.

— Toată așa numita politețe nu trebuie să fie altceva decît forma nobilă și drăgălașă a unui cuget nobil.

— Politețea este pentru spirit, ceea ce este frumusețea pentru obraz, o icoană a bunătății de spirit. — Voltaire.

— Politețea este floarea amabilității. — Flaubert.

— Cu politețea fină și delicată ni se trec cu vederea multe cusururi și însușirile bune ale noastre sînt arătate mai mari. Cei cărora le lipsesc manierele bune au mai multă nevoie de însușiri temeinice și reputația lor se formează încet. Politețea costă puțin și aduce multe servicii. — M-me de Lambert.

— Manierele bune nu sînt lucru de puțină însemnătate, ci rodul unei firi nobile și al unui spirit cinstit. — Emerson.

— Politețea este o monedă care îmbogățește pe cel ce o cheltuiește. — Zicătoare persană.

— Manierele, pe care le neglijam în lucrurile mărunte, sînt adesea acelea care fac pe oameni să hotărască în bine sau în rău, despre noi. — La Bruyere.

— Manierele sînt podoaba faptelor. Este un fel anume de a spune un cuvînt bun, sau de a face ceva îndatoritor, care le ridică mult prețul. — S. Smiles.

— A vorbi așa ca să rănești o persoană oarecare din jurul tău, este cea mai mare dovadă a lipsei de maniere. — Swift.

— Politețea reprezintă: bunătate, complezență, grațitudine, cînd interiorul corespunde cu ceea ce se arată în afară, altfel este fățarnicie. — La Bruyere.

— Valoarea politetii, este prea puțin apreciată. Mulți care au o inimă bună nu au însă frumusețe în purtare. Mulți care sînt demni de respect din pricina sincerității și cinstei lor, au din nefericire mare lipsă de amabilitate.

— „Adevărata politețe nu este dovedită prin simpla practică a regulilor etichetei. Regulile purtării trebuiesc observate neconținut; oricînd nu sînt compromise principiile, considerația pe care o aveam față de alții ne va conduce la primirea obiceiurilor stabilite: dar adevărata politețe nu cere ca principiul să fie sacrificat unor convenționalități. Ea nu ține seama de caste. Ea învată respectul de sine, respectul față de demnitatea omului ca om, considerație față de fiecare însol marelui frății omenesci. — W. Elena.

— Mulți care dau mare importanță etichetei arată puțin respect față de orice, fie el cît ar fi de valoros, care însă nu se potrivește idealului lor artificial. Aceasta este o educație greșită. Ea hrănește mîndria plină de critică și exclusivismul strîmt.

— Miezul adevăratei politeti este considerația față de alții. Educația de seamă și care dăinuiește — este aceea care lărgeste cercul simpatilor și în-

suflețește bunătatea universală. Acea așa numită cultură care duce la lipsă de respect, care nu face pe om amabil, generos, politicos și gata a veni în ajutor colectivității și în familie, față de bătrîni și de nenorociți, este un insucces.

Pentru un urmaș al lui Hristos virtutea politeții (bunei cuviințe) este — și nu poate fi altfel — nedespărțită de viața lui de fiecare zi și manifestarea vieții lui este călăuzită întotdeauna de cuvintele Mintuito-rului amintite mai sus: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Proorocii“.

Politețea trebuie dovedită în orice loc și în orice împrejurare. Cît de frumos îi stă unui tînar sau tinere, care găsindu-se pe un scaun în autobuz sau în tramvai și văzînd un bolnav sau un bătrîn, este dispus a-i oferi cu plăcere locul său!

Cît de frumos îi stă unui copil care răspunde politicos bu-nicii sale, mamei sale, tatălui, fraților, surorilor și cunoscuților!

Cît de frumos îi stă unui elev care se poartă cu respect și politicos față de colegi, de profesori!

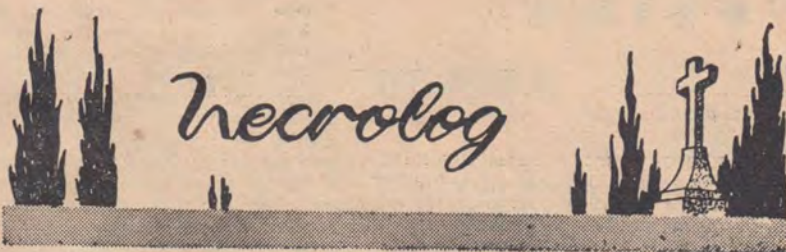
Cît de frumos îi stă unui lucrător care se poartă respectos și politicos față de tovarășii săi de lucru, față de responsabili, față de cei care l-au crescut în meserie!

Cît de frumos stă unei colectivități, unde fiecare se respectă pe sine prin respectul și politețea pe care cu drag o are față de ceilalți cît și de locul și întreprinderea unde muncește!

Cu un cuvînt, cît de frumoasă este colaborarea și conviețuirea celor ce au ajuns pregătiți și crescuți, ca în relațiile dintre ei fie ele de conviețuire, de educație, sau de muncă de orice fel, să dea dovadă de virtutea politeții, a bunei cuviințe și a respectului reciproc.

Să tindem cu toată inima spre realizarea acestei plăcute armonii.

„Ferice de acum încolo de morții, care mor în Domnul“.

Apoc. 14, 13.

În dimineața zilei de 5 februarie 1961, a încetat din viață la spitalul Bucur din București, fratele State Ștefănescu, pastor al Evangheliei și Secretar al Conferinței Muntenia.

Născut la 13 decembrie 1897, în com. Ciupercenii Vechi, Raionul Calafat, Regiunea Oltenia, fr. State Ștefănescu a fost al treilea din cei cinci fii ai familiei, Ioan Ștefănescu.

După terminarea cursurilor Seminarului Teologic A.Z.S. din Tîrnăveni, la 1 ianuarie 1923, a fost chemat în rîndurile deservenților Cultului Adventist, unde a activat ca Pastor, Consilier, Președinte și în cele din urmă ca Secretar al Conferinței Muntenia, slujbă în care a activat pînă în preziua morții sale.

Fr. State Ștefănescu, a fost un bărbat credincios, munci-

tor, cinstit și sincer, care s-a străduit toată viața sa pentru a ajuta și a fi de folos fami-

liei și tuturor fraților săi. El, s-a străduit totdeauna să facă urme drepte cu picioarele sale pe toate drumurile vieții.

În lucrările sale, fr. State Ștefănescu a dat dovadă de mult tact, a tratat problemele

cu înțelepciune și multă răbdare. El a plecat dintre noi plecîndu-și capul în pulberea pămîntului — odihnindu-se — dar exemplul vieții sale va rămîne în amintirea tuturor celor ce l-au cunoscut.

Corpul neînsuflețit al celui ce a fost fratele și conlucrătorul nostru, State Ștefănescu, a fost depus în mormîntul său din cimitirul Belu din București.

Cuvîntul lui Dumnezeu a fost rostit cu această ocazie de fr. I. Tăchici, Secretar al Uniunii de Conferințe și de fr. C. Alexe, Președinte al Conferinței Muntenia, cuvînt ce a adus familiei îndurerate și celor prezenți, întărirea speranței revederii la ziua învierii de apoi cu toți cei scumpi.

COMITETUL CONFERINȚEI
MUNTENIA

SIMON PETRU

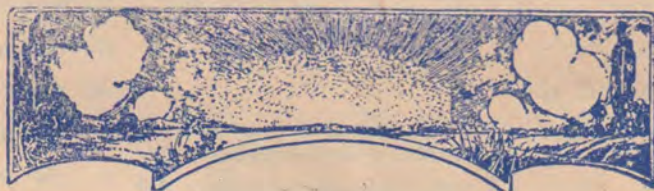
de MIHAIL POPA

Urmare din pag. 20

cunoștință că apostolul evadase; acest fapt atît a supărat pe Irod încît el a ordonat ca aceia care au avut în grijă pe întemnițat să fie omorîți.

Spre sfîrșitul domniei lui Nero, cînd Petru se afla în Roma, a ieșit ordin de la împărat pentru arestarea lui. Sf. Ambrozio ne spune că atunci cînd oamenii au văzut primejdia la care Sf. Petru era acum expus, ei s-au rugat de el să părăsească Roma. Petru, cu multă strin-

gere de inimă, a cedat rugămintilor lor, și în timpul nopții a fugit, dar cînd a trecut de poarta cetății a fost întîmpinat de o persoană care se-măna cu marele și preaiubitul lui Învățător, și întrebîndu-l unde merge, El i-a răspuns: „La Roma pentru a fi răstignit pentru a doua oară”; și aceasta Petru luînd-o ca o mustrare a atitudinii lui, s-a reîntors în oraș și curînd după aceea a fost prins și aruncat împreună cu Sf. Pavel în închisoarea Mamertini.

DIN ÎNȚELEPCIUNEA POPOARELOR

Proverb rusesc

- Răbdarea este o floare care nu crește în fiecare grădină.

Proverbe mongole

- Unui om harnic îi este mai ușor să treacă peste un munte decît unui leneș să miște un deget.
- Ai zece degete, dar pe oricare l-ai mușca te doare la fel.

Proverb indian

- Omul rupt de natură e ca un prunc lipsit de sinul mamei.

Proverbe afgane

- Omul e mai tare ca piatra și mai gîngăș ca floarea.
- Apa care a curs nu se întoarce înapoi.

Proverbe arabe

- Un învățat care nu lucrează e ca un nor fără ploaie.
- Înainte de a porni la un drum găsește-ți un tovarăș; înainte de a clădi o casă găsește-ți un vecin.

Puterea divină în prima biserică creștină

urmare din pag. 11

„Făgăduința cu privire la Duhul Sfînt este foarte puțin cercetată; și urmarea este tocmai ce se poate aștepta: secetă spirituală, întuneric spiritual, decădere și moarte spirituală. Lucruri de mult mai mică însemnătate stăpînesc mintea, iar puterea dumnezeiască atît de mult trebuincioasă pentru creșterea și prosperitatea Bisericii,

și care ar atrage după sine toate celelalte binecuvîntări, lipsește, cu toate că este oferită în plînatatea ei nemărginită”.

Fie ca Biserica Domnului de astăzi și fiecare credincios în parte, să se supună lucrării Duhului Sfînt, pentru ca voia Sa și lucrarea Sa să poată fi împlinită în ei și cu ei.

Aici ei au fost ținuți opt sau nouă luni, și în acest timp în care au stat închiși se crede că Sf. Petru a scris a doua epistolă către Iudeii care erau împrăștiați.

Nero, în cele din urmă s-a reîntors din Acaia, a intrat în Roma cu triumf și îndată după sosirea sa s-a hotărît ca apostolii să cadă victime cruzimii și răzbunării lui. Creștinii din Roma înălțau încontinuu rugăciunile lor la cer pentru a păzi pe acei doi sfinți. Dar Cel Atotputernic dorea acum să pună capăt suferințelor lor. Astfel ei au fost amîndoi condamnați de crudul împărat al Romei; și Sf. Petru luîndu-și rămas bun de la frați, în special de la Sf. Pavel, a fost scos din închisoare și dus pe virful „Muntelui Vaticanului”, lângă Tibru, unde a fost condamnat să-și sfîrșească viața pe cruce. După unii cronicari, Petru a cerut să fie crucificat cu capul în jos, nesocotindu-se vrednic a muri asemenea Domnului său.

A FOST PETRU PRIMUL PONTIF ?

urmare din pag. 19

murile; dar cînd au venit ei, s-a ferit și a stat de o parte, de teama celor tăiați împrejur. Împreună cu el au început să se prefacă și ceilalți iudei, așa că pînă și Barnaba a fost prins în lațul fățarniciei lor. Cînd i-am văzut eu că nu umblă drept după adevărul Evangheliei, am spus lui Chișa în fața tuturor: „Dacă tu, care ești Iudeu, trăiești ca Neamurile, și nu ca Iudeii, cum silești pe Neamuri să trăiască în felul Iudeilor?” Gal. 2,6—14.

Sfînta Scriptură ne arată că nu totdeauna Petru era numit primul. „Dar duceți-vă de spuneți ucenicilor Lui, și lui Petru, că merge înaintea voastră în Galilea: acolo îl veți vedea, cum v-a spus”. Marcu, 16,7.

„Filip era din Betsaida, cetatea lui Andrei și a lui Petru”. Ioan 1,44.

Galateni 2,9, ne arată că el împărțea conducerea Bisericii cu alții. „Și cînd au cunoscut harul, care-mi fusese dat, Iacov, Chișa și Ioan, care sînt priviți ca stîlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba, mina dreaptă de însoțire, ca să mergem să propovăduim Sf. Scriptură, care trebuie să fie călăuză în materie de Doctrină și credință religioasă.

D. P.

PSALMUL

138

Te laud din toată inima,
cînt laudele Tale
    înaintea dumnezeilor,
Mă închin în Templul Tău cel
sfînt, și laud Numele Tău,
    pentru bunătatea
    și credincioșia Ta,
Căci Ți S-a mărit faima
prin împlinirea
    făgăduințelor Tale.
In ziua cînd Te-am chemat,
    m-ai ascultat,
    m-ai îmbărbătat
    și mi-ai întărit... sufletul.

Domnul...
    este înălțat;
Totuși
    El vede pe cei smeriți,
și cunoaște de departe pe cei
    îngimfați.
Cînd umblu în mijlocul strîm-
torării
    Tu mă înviorezi,
    Și dreapta Ta
    mă mintuiește.

Domnul
    va sfîrși ce a început
    pentru mine.

Doamne,
    bunătatea Ta ține în vecie:
nu părăsi...
    lucrările miinilor Tale.

= CURIERUL ADVENTIST =

REDACȚIA ȘI AD-ȚIA : BUCUREȘTI, RAIONUL T.VLADIM. STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 116
APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET